CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

"HAVE YE RECEIVED THE HOLY SPIRIT SINCE YE BELIEVED?" Acts 19 : 2

MAY 15th 1959 - No. 396 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

FILLED WITH THE SPIRIT

It is significant that, while Christian holidays such as Christmas and Easter are celebrated even by those who have no conception of the real meaning of these days, the coming of the Spirit goes by almost unnoticed. The reason for this certainly cannot be that what happened in Jeruzalem on the day of Pentecost was entirely devoid of dramatic and striking overtones.

Christ was born in Bethlehem, while the town lay sleeping. Only a few shepherds were made aware of what had happened that night. Christ rose from the dead while it was still dark. And only a handful of men guarding the tomb were near the sepulchre. But the outpouring of the Spirit took place when "they were all together in one place." It was accompanied by "the sound as of the rushing of a mighty wind" and "tongues parting asunder, like as of fire." The Book of Acts records that "the multitude came together."

To those assembled in the upper room, Pentecost, the coming of the Spirit, was the fulfillment of prophecy. "This is that which hath been spoken through the prophet Joel:

> And it shall be in the last days saith God,
> I will pour forth of my Spirit upon all flesh:
> And your sons and your daughters shall prophesy,
> And your young men shall see visions,
> And your old men shall dream dreams;
> Yea and on my servants and on my handmaidens in those days
> Will I pour forth of my Spirit;
> and they shall prophesy."

It was Peter to whom it was given to speak these words to all who would hear. And it was obedience to the command of the departing Lord "not to depart from Jerusalem" that brought the blessing of participating in the baptism in the Holy Spirit to the faithful.

There seems to be a danger that commemoration of this culminating historical fact of the plan of redemption may become a neglected event even in the Church. In many churches throughout the world the day of Pentecost is hardly mentioned. And, even when it still is mentioned, it fails to receive the emphasis it so richtly deserves. Can this be so, because the world has failed to make of Pentecost the commercial enterprise Christmas and Easter have become? Or is the explanation to be found in the fact that there is no awareness in the Church of the presence and the work of the Spirit?

Pentecost is the day when "they were all filled with the Holy Spirit, and began to speak with other tongues, as the Spirit gave them utterance." It is the day when young men saw visions. It is the day when servants and handmaidens of the Lord begans to prophesy. It is the day on which three thousand souls found the Savior.

The world today is in a sad condition. Atheistic Communism is progressing at a rapid rate. Bewilderment and fear are characteristic features of life everywhere. To that world the Church must bring the message of hope and redemption. That message can be brought by a Church that understands the meaning of Pentecost. It must be brought by a Church whose members are men and women filled with the Spirit.

(The Young Calvinist)

NAAR Nw GUINEA

Op 9 april 1959 begon in Nederlands Nieuw-Guinea een Nederlandse wetenschappelijke expeditie naar het Sterrengebergte in het oostelijk gedeelte van het centrale gebergte, een gebied, dat nog nimmer door blanken werd betreden. De expeditie, die ongeveer 6 maanden zal duren, bestaat uit 70 personen, waaronder een zeer uitgebreide wetenschappelijke staf. Het gebergte zal worden geëxploreerd over een uitgebreid wetenschappelijk terein. Verwacht wordt, dat verschillende mineralen (wolfram, nikkel, kobalt, stroomgoud) en aardolie zullen worden gevonden. Voorts zullen plant- en diersoorten worden bestudeerd en zal een onderzoek worden ingesteld naar de voorkomende bevolking.

De kosten van de expeditie worden geraamd op ruim f 1 miljoen.

★

De luchtfoto boven toont het basiskamp te Ok Sybil, uit welk kamp de expeditie het gebergte zal intrekken.

De foto onder toont het inladen van voorraden voor de expeditie in een Dakota op het vliegveld Sentani.

★

Lees ook het artikel over de Peoples Church te Toronto die bijdraagt in de uitzending van zendelingen naar Ned. Nieuw Guinea. (pag. 7 van dit nummer).

Quebec en de Reformers

Volgens de Canadese journalist Bruce Hutchinson heeft de provincie Quebec in de afgelopen jaren een economische revolutie ondergaan. Op zichzelf genomen is deze verklaring niet zo opmerkelijk in een eeuw van ingrijpende wijzigingen op vrijwel elk levensterrein. In het geheel van de Canadese politiek, die voor een deel wordt gekenmerkt door de ontmoeting van twee verschillende culturen in eenzelfde staatsverband, kan echter elke verandering in de maatschappelijke structuur van Quebec verstrekkende gevolgen hebben met betrekking tot de nationale ontwikkeling.

Ingewijden koesteren een stille hoop dat de economische revolutie gepaard zal gaan met een wijziging in de sociale structuur van Quebec, waardoor de kloof tussen Engels- en Frans Canada zal worden verkleind. Zij gaan hierbij uit van de gedachte dat het nationalisme van de Frans-Canadezen voor een deel kan worden verklaard uit de invloed van het kerkelijk onderwijs op de scholen en universiteiten.

Ook wij hebben hierop reeds eerder gewezen in het boekje "Van Wingewest tot Vrijheidsstaat", alwaar bij de bespreking van het streven naar zelfstandigheid in het verleden de nadruk wordt gelegd op het kerkelijk karakter van de vrijheids-beweging in Quebec. Volgens de Roomse natuurbeschouwing, die wordt gekenmerkt door een volstrekte nevenstelling tussen Kerk en wereld, als het gewijde en ongewijde erf, het bovennatuurlijke en natuurlijke, moet immers ook het staatkundige leven gezalfd en kerkelijk confessioneel gebonden zijn.

Daarnaast hebben nog andere factoren bijgedragen tot de groei van het nationalisme. Nog altijd weet men zich in Quebec te herinneren dat bij het in 1763 gesloten Verdrag van Parijs, hetwelk de strijd om de macht in Amerika tussen Frankrijk en Groot-Brittannië in het voordeel van laatstgenoemde mogendheid beslechtte, aan de Rooms-Katholieken in Lower-Canade zonder meer het gezag van de Protestantse Engelsen werd opgelegd.

• • •

Naar het schijnt is de economische revolutie bezig deze geesteshouding te doorbreken. De premier van Quebec, Duplessis, die als de voorvechter van het provinciaal nationalisme kan worden beschouwd en die daarbij steun ontvangt van de veelal onontwikkelde kleine boeren, behoeft ogenschijnlijk met dit feit nog geen rekening te houden. Maar dat neemt de belangrijkheid van de zich voltrekkende wijzigingen niet weg. Onder de intelligentia van Quebec is de gedachte levendig geworden, dat de industrialisatie noodzakelijkerwijs moet uitlopen op "political en social reform".

Het is niet zo vreemd dat sommige van deze stemmen uit de boezem van de Rooms-Katholieke Kerk opkomen. Verscheidene geestelijke leiders zijn zich wel bewust van de toenemende verwereldlijking onder de arbeiders, die in de industriecentra min of meer zijn losgeslagen van de kerkelijke banden in hun vroegere omgeving. Vandaar dat zelfs kardinaal Leger zich heeft uitgesproken voor het recht van de arbeiders zich te organiseren.

De R.K. Kerk tracht op deze wijze de arbeiders vast te houden en een weg te openen voor pastorale zorg onder veranderde omstandigheden. Voor dit streven kan men waardering hebben. Een Kerk behoort zich naar haar karakter te hoeden voor een te sterke band met enig politiek of sociaal streven. Maar zij moet wel rekening houden met wijzigingen in de sociaal-economische structuur, die diep ingrijpen op de levensomstandigheden van haar leden en zal daarbij zelfs rekening mogen houden met de resultaten van het sociologisch onderzoek.

Desondanks zal de R.K. Kerk, de ideëen van de nieuwe richting aan de controle van de normen moemen moeten laten passeren. Onder de huidige omstandigheden is dit geen gemakkelijke opgave, omdat de "movement of reform" in vele opzichten een onduidelijk beeld van haar idealen vertoont. Zelfs een Vakbewegingsleider als Jean Marchand, secretary-generaal van de Catholic Confederation of Labour Syndicates, blijkt volgens Bruce Hutchinson hierover geen vastomlijnde gedachten te hebben. Vooralsnog houden de reformers zich bezig met concrete zaken, zoals hogere lonen, betere sociale voorzieningen, een hogere levensstandaard en en goed georganiseerde economie.

(Vervolg op pag. 2)

VAN HET POLITIEKE ERF

1509-1959 EEN WOORD VAN CALVIJN:

Het huis van een gelovige moet als het ware een kleine kerk zijn.

Op 1 Tim. 3 : 3—5

SEAWAY BUYS $10,000 WORTH OF PURE ABSTRACTION

What is it? That's a question members of the Ontario cabinet are unable to answer, even though $10,000 was paid for it as a decoration of the Seaway building at Cornwall, Ont. Artist Harold Town described it as pure abstraction and most viewers are content to let it go at that. One policeman, admitting he had never seen anything like it, volunteered to shoot another for the Seaway if ever he saw it flying by.

INGEZONDEN:

Calvinist Contact
Abonné's — doe mee
Let op — misschien U
Vindt een abonné —

Ieder aan het werk —
Neem een kloek besluit —
In de eigen pers
Spreken wij het uit —

Tegen iedereen
Christenen te zijn —
Op voor 't eigen blad
Naar de naam "Calvijn" —

Toon uw goede wil
Achter haar te staan
Calvinist Contact
Trouw - onder die vaan..

N.N.

Noot v.d. Red.:

Knap werk! Let ook op de voorste letters die samen de naam vormen van een weekblad dat erg met z'n lezerskring ingenomen is.

Quebec

(Vervolg van pag. 1)

Niettemin zijn er tekenen die iets van het beginsel van de reformbeweging aan het licht brengen. Onder haar aanhangers vindt men namelijk niet alleen getrouwe Rooms-Katholieken, doch ook leden van de C.C.F., die zich in Quebec: Social Democratic Party noemt, alsmede links-georienteerde intellectuelen. Indien al deze verschillende groepen in een georganiseerd verband zouden worden bijeengebracht zal er van een naar Roomse maatstaven verantwoord beginsel wel niet veel overblijven.

Er bestaat dus een mogelijkheid dat de reform-beweging in de toekomst gebaseerd zal worden op een compromis tussen het Rooms-Katholicisme en het Humanisme. Dit is ook in het verleden wel geschied. Men behoeft daarbij slechts te denken aan de radicale reformer Pineau — de ongekroonde koning van de Frans-Canadese democratie, zoals hij thans wordt genoemd — die tijdens de strijd om onafhankelijkheid in samenwerking met de links-liberaal William Lyon Mackenzie de stoot gaf tot de in vele opzichten ongeoorloofde revolutie van 1837.

Daarom zijn wij bevreesd dat ook thans de Rooms-Katholieken uit opportunistische overwegingen met links-liberalen en socialisten in de reform-beweging van deze tijd zullen samenwerken. Zulk een verbond kan van Roomse zijde altijd gerechtvaardigd worden uit haar natuurbeschouwing die op vele punten overeenkomt met de Humanistische zienswijze. Wij mogen hierbij niet vergeten dat de Rooms-Katholiek vrijer tegenover de activiteiten van de wereld staat dan de Calvinist. Het Calvinisme gaat immers uit van de algehele verdorvenheid van de menselijke natuur door het intreden van de zonde, terwijl het Rooms-Katholicisme ons voorhoudt, dat de mens door de val wel zijn bovennatuurlijke goddelijke genadegaven verloren heeft, doch niet zijn orginele, natuurlijke, eigenmenselijke gaven.

Hieruit blijkt wel dat wij van Rome niet veel steun kunnen verwachten in ons getuigenis ten aanzien van de betekenis van Gods Wet voor alle levensterreinen. De Roomse kerk ziet er immers geen bezwaar in van front te verwisselen als zij daarmee haar invloed kan behouden en vergroten. We hebben dit ook gezien in het oude Vaderland, alwaar de Rooms-Katholieken in de periode tijdens en na de schoolstrijd aan de zijde van de Christelijke partijen stonden, doch in het na-oorlogse tijdvak naar samenwerking met de socialisten streefden.

Dave Valstar

IMMIGRATIE-CONFERENTIE

(Canadian Scene) — De Afdeling Immigratie van de Social Planning Council of Metropolitan Toronto zal haar eerste openbare conferentie houden

Op zaterdag 23 mei 1959, van 9 uur v.m. tot 4.30 uur n.m. in het "Sign of the Steer", 146 Dupont Street, Toronto.

In de morgenzitting zullen de "Real Needs of the Immigrants" in ogenschouw genomen worden door het stellen van vragen aan een aantal getuigen. Gedurende de lunch, die hierop volgt zal de belangrijkste spreker Mr. Jean Boucher zijn, Director of Citizenship, and Immigration, Ottawa. 's Middags zal de conferentie in vier comite's gesplitst worden, die onderwerpen als De houding van de immigrant tegenover Canada, De rol van de regering, De kerken, en De vrijwillige groepen voor het bevorderen van lichamelijk en geestelijk welzijn evenals De integratie in de gemeenschap van de nieuwkomers in Canada, zullen bespreken. Een ieder die belang stelt in de problemen van de immigrant wordt verzocht aan deze conferentie deel te nemen.

C.L.A.-News

POLYMER-STRIKE UNJUSTIFIED

Local 6, Sarnia, Ontario met on April 17. The chairman Mr. H. Antonides opened the meeting and spoke words of welcome, especially to those members who are employed at the Polymer Corporation, Sarnia's giant synthetic rubber-plant and who are affected by the strike there.

The treasurer Mr. G. Vanderzande gave us a complete financial report over the year 1958.

Mr. Antonides then read the "Dan Smoot report" of Febr. 23 "Workers' Paradise'. Mr. Dan Smoot is a former F.B.I. agent who gives his weekly radiocomments on American foreign- and domestic politics, labour etc. In "Workers Paradise" he sharply criticized the powerful Union bosses in Michigan, who, through the Democratic party, have virtually taken over this state and in ten years have brought it to the brink of bankruptcy. Mr. Smoot can be heard over WJW Cleveland Ohio every Fridaynight at 7.45.

A short discussion followed and it was emphasized that, although Mr. Smoot's yardstick may not be a Biblical one, it is worthwile to listen in on him, since the danger of socialism which is so clearly evident in todays' Unions, is not only of concern to Christians in the country, but of national concern.

An extensive discussion followed on the pros and cons of the strike at Polymer. The strike is, as so many, totally unjustified, which does not necessarily mean that all Company demands are right. One of the main issues at stake however is the "Union shop", which the Union is trying to establish at Polymer. Furthermore the latest Company offer which would have made the Polymer men the highest paid chemical workers in Canada, was flatly rejected by the Union. Statements by Mr. Palmer, the Unions' International representative, showed the usual pattern of intimidation and class conflict.

Most of the members present stressed the incompatability of our Christian faith with performing strikeduties at Polymer, such as walking in the picketline.

The chairman then adjourned the meeting and one of the members led in prayer.

Consul-Generaal benoemd

Tot Consul General der Nederlanden in het consulaat Toronto is benoemd Mr. D. A. Van Hamel, als opvolger van Mr. J. Polderman.

Mr. Van Hamel was voorheen in buitenlandse dienst werkzaam te Caracas, Venezuela, London, Engeland, Edinburg, Schotland, Brussel Kopenhagen, Semarang, Djakarta en Singapore. Hij is 47 jaar, gehuwd en heeft drie kinderen.

VOETBALTOURNOOI

"Het K.L.M. Western Ontario Voetbal Tournooi zal gehouden worden op 18 Mei a.s. in Hamilton's Eastwood Park, te beginnen om 10.00 uur 's morgens, terwijl de beker wedstrijd vermoedelijk zal beginnen om 4.00 uur in de middag."

"Zes teams o.a. uit Guelph, Galt, Stoney Creek, Bronte en twee uit Hamilton, zullen aan dit tournooi deelnemen en hun beste beentje voor zetten om de K.L.M.-beker te veroveren van Bronte die deze in 1958 heeft gewonnen. Tevens zal het winnende team zich zelf qualificeren om tegen het winnende team uit Oostelijk Ontario op te treden voor het K.L.M. Ontario kampioenschap, hetwelk eveneens in het bezit is van de Bronte ploeg.

Verder kan nog vermeld worden dat met dit Tournooi eigenlijk het voetbal seizoen wordt geopend in Hamilton, dat toegang tot het veld vrij is en dat er verfrissingen op het veld verkrijgbaar zijn.

Een geslaagde „instuif"

HAMILTON — De "Instuif" van jeugd van de Christian Reformed Church alhier is tegenwoordig keer op keer een succes. Enkele maanden geleden heeft de "Instuif Board" de programma's veranderd, daar ingezien werd, dat Christelijke ontspanning ook een positief Christelijk karakter moet hebben; ook al is een instuif heel iets anders dan een verenigingsvergadering of een kerkdienst.

Om de ouders de gelegenheid te geven, te zien wat er op de instuif gebeurt, werd vorige week Zaterdag een speciale Instuif gehouden met een extra uitnodiging in de kerkbulletin voor de ouders. Het programma was niet speciaal voor deze gelegenheid samengesteld maar gaf een beeld van een gemiddelde instuif.

Alle ouders, waarvan er maar een enkele aanwezig was, mogen zichzelf feliciteren, dat er voor hun jongelui ontspanning wordt gegeven op een peil, zoals wij dat op die avond zagen. Er was een kostelijke Gospelfilm, getiteld "Going Steady" die een diepe indruk achterliet. Voor de pauze vertoonde het zendelingen-echtpaar Mr. en Mrs. John Dekker een serie "slides" van het zendingsveld in Ned. Nieuw Guinea, waarheen ze binnen zullen vertrekken (zie ook pag. 1 en 7 van dit nummer). Er was grote belangstelling zodat velen geen zitplaats konden vinden. Maar dit schijnt tegenwoordig heel gewoon te zijn bij de Instuif van de Chr. Ref. jeugd in Hamilton.

Calvijn herdacht door Highschool

Zoals reeds onder ons allen bekend, is 1959 het jaar waarin wij de 450ste geboortedag van Johannes Calvijn herdenken. Men kan hier en daar vernemen, dat er verschillende plannen bestaan om aan deze herdenking meer dan gewone aandacht te besteden.

Naar wij vernemen hebben de studenten van de Hamilton District Christian High School, onder leiding van Miss J. Persenaire, een stuk ingestudeerd, getiteld "The City of God", geschreven door Miss Lois Holkeboer. Wij willen hierop gaarne de aandacht vestigen, omdat dit het eerste optreden naar buiten is van de nog zo kortelings begonnen Christian High School.

In het stuk worden weergegeven de moeilijkheden die Calvijn heeft ontmoet met de raad van Geneve, zijn moed, om onder gevaarlijke omstandigheden toch de heiligheid van het avondmaal te handhaven, zijn verbanning, zijn huwelijk en zijn terugkeer tot de stad der Reformatie. Toch wordt in het stuk niet de held Calvijn gepresenteerd, doch de oprechte dienstknecht van zijn Heer.

De studenten zijn bereid (gaarne zelfs) om het stuk op te voeren in plaatsen binnen een straal van 50 - 75 mijl rond Hamilton. Zij zouden nog wel graag verder gaan, maar tijd en transportmogelijkheden laten dit momenteel nog niet toe. Wij vermoeden echter, dat er verscheidene groepen en verenigingen zullen zijn, die het stuk zouden willen zien. Men wende zich dan tot Miss J. Persenaire, R.R. 2, Dundas, Ont., die gaarne verdere inlichtingen zal verschaffen.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Om de wereld te winnen

In Calcutta loopt een man op straat, gezond, fier en veerkrachtig, met de gloed van een godsdienstig fanatisme in z'n ogen. Hij roept van tijd tot tijd luide tot eer van zijn god, die geen God is. Als U hem dichterbij bekijkt, krijgt U de schrik van Uw leven, want zijn rechterarm steekt stijf omhoog en is verdord. En als U hem verstaan kon, zou hij U vertellen, dat hij daarmee zijn god eert. Hij heeft n.l. die arm net zo lang omhoog gehouden, totdat die verdroogd en verstijfd is . . .

Pogingen om door lichamelijke opofferingen zichzelf te "heiligen" vindt men in vrijwel alle religies ter wereld. Kluizenaars ontzeggen zich voedsel en huiselijke gezelligheid, monniken en nonnen ontzeggen zichzelf het huwelijk en leggen zich bovendien allerlei andere beperkingen op. Fakirs liggen op spijkers en sommigen lopen over hete kolen. Baalpriesters snijden zich met messen en Maarten Luther dwong zichzelf tot het op zijn knieën bestijgen van de stenen trappen van een godshuis.

Misschien lacht U om al deze dingen; de mensen die ze doen, lachen er niet om. Het is hen ernst, werkelijk 'heilige" ernst. Zij zoeken de heiliging, — wat ook "afzondering" betekent — door zich af te zonderen van de gemeenschap, of door hun lichaam kastijdingen of beperkingen op te leggen teneinde daardoor de "geest" meer plaats te geven.

Ze "geloven" daarin, en hun geloof is zo sterk, dat er wonderen gebeuren. De fakir, die op spijkers ligt doet iets, wat U en ik niet kunnen, omdat we er niet in geloven. Het zijn geen goochelkunsten, het is een ernstige concentratie die hen tot bovenmenselijke dingen in staat stelt. Geleerde mensen hebben met eigen ogen de opgewonden inboorlingen door het vuur zien lopen, zonder dat hun voeten verbrandden; een afdoende wetenschappelijke verklaring is er niet voor . . .

Concentratie, concentratie tot in het bovenmenselijke, dat is in alle gevallen van bijzondere godsdienstige "prestaties" een hoogst belangrijke factor. De non sluit zich op in haar cel en geeft alles op, wat haar "overgave" in de weg staat. Men leze o.a. The Nun Story, een belangrijk boek, ook voor protestanten. In India gaat men vasten om het lichaam te onderwerpen aan de geest en zo wordt op allerlei manieren getracht, de geestelijke activiteit te verhogen en te verheffen.

• • •

Al te lang hebben wij — in het heerlijk bezit van onze Christelijke vrijheid — gemeend, dat de in afgoderij vervallen mensheid zonder geloof en zonder hoop door dit leven ging. Maar dat is niet zo. De toewijding waarmee men zich overgeeft aan Boedha, Allah, of misschien Maria is in vele gevallen verre verheven boven wat men onder ons ziet.

Deze mensen hebben geloof, geloof in hun afgod, een "bijgeloof" dat hen niettemin in staat stelt hun "oude mens" te kruisigen en als 'geestelijke" mensen de bewegingen des vleses af te leggen. Zendelingen kunnen U uit eigen ervaren daarover ontstellende dingen vertellen. Er gebeuren waarlijk wondere dingen onder de heidenen, door mensen die zich gewijd hebben aan de goden. Dit maakt indruk op de primitieve ziel en de duivel gebruikt het als een machtig wapen om de zending tegen te gaan . . .

Maar niet alleen op de zendingsvelden heerst het "blinde heidendom". Ook in ons land, naast de deur zelfs, is het te vinden zoals b.v. in de Yoga-beoefening. Dit lijkt uiterlijk een onschuldige sportieve oefening, maar oorspronkelijk was en is het een godsdienstige rite, waardoor de mens zijn lichaam onderwerpt aan zijn geest. Hiervoor is veel belangstelling, zoals er tegenwoordig ook veel belangstelling is voor wondere genezingen, bovennatuurlijke gebeurtenissen en verschijnselen.

De eeuw van het nuchtere verstand heeft de mens onbevredigd gelaten, de heerschappij van de "goddelijke rede" was een harde heerschappij, zonder een hart. Thans zoekt de mensheid naar datgene wat het hart verwarmen kan, naar datgene wat het kinderlijke in de mens kan verrukken en tot bewondering kan brengen. Niet alleen in zendings kringen maar ook in de kerk in het moderne leven bemerkt men het verlangen naar het "goddelijke" inplaats van het "theologische". Het is alsof de ganse schepping harder dan ooit zucht naar de openbaring der zonen Gods, naar de vervulling van de profetie, dat de ouden dromen gaan dromen en de jongen gezichten gaan zien . . . .

We kunnen niet lachen om de ernst waarmee onze verblinde medemens zoekt. Er zou veel meer met verlangen gebeden moeten worden om de Geest der waarheid, die alleen de ware vrede in het hart kan geven.

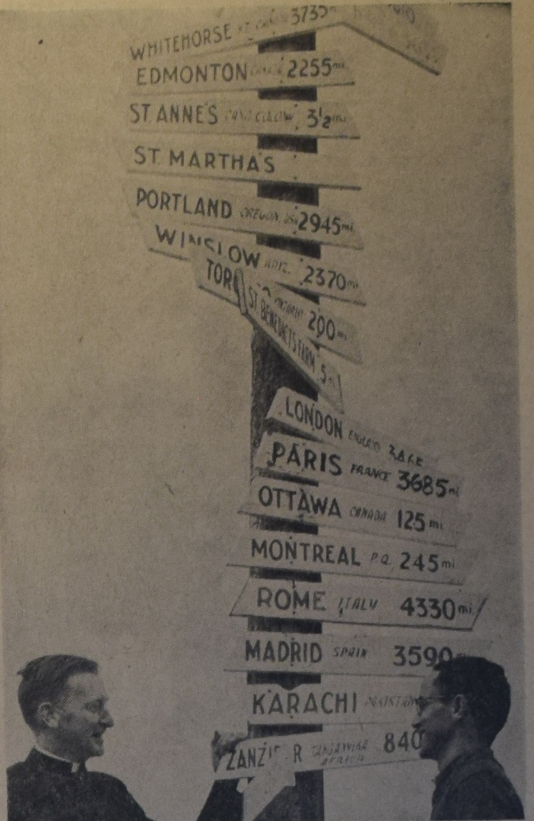
Maar tegelijkertijd zal er ook een bereidheid moeten zijn tot een "afsterven van de oude mens", niet door met een hand omhoog te gaan lopen, of door in een klooster te gaan, maar wel door de werkingen des vleses te doden. De gehoorzaamheid, waarmee anderen zich onderwerpen aan onmenselijke en afgodische wetten en voorschriften is ons ten voorbeeld. De enig ware God zegt: "Weest heilig, want ik ben heilig".

Als wij zingen "Nu vangt het nieuwe leven aan", dan moeten we ook met onze levenswandel laten zien van dat nieuwe leven. Nu. En als wij zingen "Nu jaagt de dood geen angst meer aan", dan is er maar é é n manier, om dat ook met de daad te bewijzen, n.l. door op datzelfde moment bezig te zijn met sterven, afsterven aan onze aardse gezindheid.

Wij hebben een woord, een Woord voor de wereld, maar vergeet niet, dat vele andere religies ook een woord voor de wereld hebben en hun bekeerlingen dagelijks bij honderdtallen tellen. Als wij een Woord aan de wereld willen brengen — ook aan onze buurman — dan moet het gebracht worden "in betoning van Geest en van kracht".

Het is waar, wij kunnen onze buurman niet bekeren of overtuigen. Het is in een gesprek over de godsdienst gemakkelijker een woordenstrijd te winnen, dan een ziel. Onze kennis van God en de Bijbel kan groot zijn, maar daarmee raken we het hart nog niet. Het is alweer de Geest, die alleen in staat is, de mens vrij te maken van zijn afgoden, omdat alleen de Geest van God het hart kan bekeren. Hij deed dit bij drieduizend tegelijk op het Pinksterfeest en Hij is nog even krachtig als toen. Deze Heilige Geest wil ook nu nog in ons zendings- en evangelisatiewerk de wonderen werken, die wij met al onze inspanning en verstand niet kunnen oproepen. Maar daarvoor heeft hij geheiligde harten nodig, nieuwe mensen, onderworpen levens vol van overgave en bereidwilligheid.

Ad. O.

51 Rooms Katholieke "lekenapostelen" volgen in een kamp te Combermere, Ont. een 7-jarige opleiding van ontberingen en hard werken, waarna ze een levenslange gelofte afleggen om de wereld voor Christus te winnen. Jonge mannen met universitaire opleiding gaan er gelijk op met anderen, die nauwelijks lezen kunnen.

Ze maken hun eigen kleding en voedsel en leven uiterst streng. Daarna zullen ze uitzwerven naar de steden en landen, die ze nu dagelijks voor zich zien, op bovenstaande "wegwijzer" in hun kamp. Een van de toekomstige missionaries is de 25-jarige Katherine Rodman van Hollywood, (rechts) die het leventje van cocktailparties en vermaak niet langer kon uithouden en zich nu vol devotie overgeeft aan zelfkastijding, gebed en meditatie.

Hatha Yoga — de lichaamsoefeningen van de oude heidense godsdienst, wordt thans veel in Canada beoefend. Op de foto de leider van het Yoga-instituut in Toronto Henry Godfrey. De echte Yogi's geloven, dat door lichamelijke beheersing contact gemaakt kan worden tussen de menselijke geest en de 'universal spirit".

Zending

Wat gij ontvangen hebt, geeft dat om niet.
Volbrengt in stille afhank'lijkheid Mijn kracht.
De tijd is kort. Vrienden, de wereld wacht.
Maak haar door woord en daad tot Mijn gebied.

Bedenkt, dat hij, die steeds naar achter ziet,
de gouden keten van Gods overdracht
verliezen moet. Zoekt in de zwartste nacht
met 't oog vooruit het licht, dat Ik u biedt.

Hij sprak. Zijn woord werd niet vergeefs gehoord.
Men ging op weg: De Meester had gesproken.
In 't verste land heeft men het brood gebroken,
de wijn gesmaakt in 't onherbergzaam oord.

Men opende voor 't heidendom de poort
naar 't levend licht, door God alleen ontstoken.

ANTH. STOLK.

OLIEKOORTS IN HET NOORDEN

Door Gerard Waring

In het begin van dit jaar verschenen enthousiaste geologische rapporten betreffende olievoorraden onder ijs, sneeuw en poolzeeën in het Noorden van Canada.

"Als daar geen olie zit", zei een geoloog, "dan kunnen we alle geologieboeken wel weggooien".

En als er olie zit, merkte een oliedeskundige op, nadat hij een optie had verkregen op 5 millioen acres à 5 cent per acre, dan zal het veel moeten zijn, evenveel als in Saudi Arabia, wanneer het de investeringen waard zal zijn. Hij schatte dat ontwikkeling van deze gebieden $50 tot $100 millioen zou kosten.

Het is bekend dat reserves in Saudi Arabia 45 billioen barrels bedragen; in Canada 3,6 billioen.

Het grootste gedeelte van de 200 millioen acres die in het Canadese Noorden beschikbaar zijn gesteld voor olie- en gasexploratie ligt tussen de Distant Early Warning Radar Line aan de kust van de Poolzee en de Noordpool.

Vistraan of aardolie?

Het is een stap in het duister. Hoewel vroegere onderzoekers af en toe bitumen en pitch vonden — die wijzen op aanwezigheid van aardolie — is er nog geen druppel olie in deze streek gevonden. Het optimisme van de geologen kwam echter op een moment dat de industrie zich ongerust maakte over de toekomst van de olievelden in het Midden-Oosten.

In vier weken namen tien maatschappijen en syndicaten opties op voor 52 millioen acres. Daarna werd er meer en meer gekocht. Drie maatschappijen namen 20 millioen acres voor hun rekening. Een maatschappij, de Hunting Technical and Exploration Service of Toronto, een engelse maatschappij, slokte 25 millioen acres op, alle onder water in de Hudson Bay en James Bay.

Het land waarvoor opties zijn opgenomen strekt zich uit over het gehele canadese poolgebied tot op enkele honderden mijlen van de Noordpool. Een van de meest interessante streken liggen bij de Sverdrup Islands, die Canada in 1930 van Noordwegen kocht voor $67.000. Op luchtfoto's van de Sverdrups zijn vele "saltdomes" te zien. Deze "domes" zijn veel groter dan gelijkvormige heuvels aan de kust van Texas waar men vaak olie aantrof.

Indien de geologen gelijk hebben en dit een nieuw groot project blijkt, zal de ontwikkeling ervan niet snel gaan. Waarschijnlijk zullen er jaren besteed worden aan geologische onderzoekingen voordat men met boren begint. Het terrein is voor het grootste gedeelte nog nooit onderzocht, het klimaat is bitter, de afstanden en moeilijkheden zijn ontstellend, de technische problemen enorm en de geschatte kosten ontzagwekkend.

Deze nadelen gelden zowel voor het vinden van olie als voor het vervoeren en op de markt brengen van deze olie tegen concurrerende prijzen. Oliedeskundigen praten over pijpleidingen van deze eilanden naar poolzeehavens die tankers gedurende enkele weken in de zomer zouden kunnen bereiken.

Er werd zelfs een plan geopperd voor een pijpleiding onder de poolzee naar Europa.

De grotere maatschappijen hebben zich echter niet blindelings op het poolgebied geworpen. Enig economisch research heeft wel degelijk plaats gehad — naar men zegt in zoverre dat aangetoond is dat, indien de productie de 100.000 barrels per dag overschrijdt, het project economisch verantwoord is.

Around the World

CHURCH CRISIS IN CHINA

Reports from China indicate "critical developments" in the situation of the churches there.

According to reports first released by the division of foreign missions of the National Council of the Churches of Christ in the U.S.A., there is a process of compulsory unification of the major Protestant denominations going on, a reduction in local congregations and a turning over of unused church property to the government.

The reports say that of 65 churches in Peking only four remain. Between 12 and 23 of Shanghai's 200 churches are reported to still be open for united services.

The reorganization of the churches at the local, provincial and national levels is being made the responsibility of the churches themselves under the general direction of the "Three-Self Patriotic Movement Committee".

FREEDOM OF SPEECH?

Sermons will no longer be broadcast by the Beirut Radio from churches and mosques, a government statement announced.

Reason: Sermons were preached that were hostile to the government. What now? Religious talks will be restricted to those arranged in the radio studio.

MANY PEOPLE HEARD BILLY GRAHAM AT ONCE

A crowd of 120.000 jammed Wembly Stadium in London in 1954 to hear the evangelist Billy Graham. But the largest crowd ever to attend one of his meetings was in the huge out-door Olympic Stadium in Melbourne, Australia, where 143.750 people listened to the message of the gospel in this final rally of the month-long Melbourne phase of his Australian Crusade.

MERGER OF CHURCHES

Dr. A. Harold Wood, president-general of the Australian Methodist Conference, said in Auckland, New Zealand, he was optimistic that his church will unite with the Presbyterians and Congregationalists in Australia in a very few years. Paying an official visit to the New Zealand Methodist Church, he said that church unity was the greatest need today and that the merger of the three Australian denominations would be but a prelude to a wider union.

Merger talks are being held in New Zealand by the Methodist, Presbyterian and Congregational Churches, and the Associated Churches of Christ.

FORMER QUEEN WIHELMINA WRITES OF FAITH

De wereldpers verspreidt het volgende communiqué:

The memories of Queen Wilhelmina, who ruled the Netherlands from 1898-1948, have been published. Eighty thousand of her countrymen ordered copies in advance of publication. The book, LONELY BUT NOT ALONE, does not supply any political revelations. Instead, it appears to be an eloquent statement of the former Queen's religious faith. It describes the loneliness of life in high places. She is an active patron of evangelical Christian work, lending both moral and financial support to many evangelical efforts.

CHURCH AND STAMPS

In Japan, a church's building program is being financed in an unusual way . . . by postage stamps. Stamps on letters etc. sent to servicemen and their families are sorted and packed by members of the Hatanochurch for stampcollectors. The prooceeds are given to the churchbuildingfund. The project was sparked by Protestant Chaplain Ernest E. Northern of Camp Zama, Japan.

MISSION-AIRFIELD!

A new airfield is being built for New Guinea's "Flying Bishop", Nebraskaborn Leo Arkfield. To cost $12.000, the airfield is a gift from the Farm Youth Organization in Austria.

The Austrian youths were stirred by a magazine article stressing the difficulties of missionaries working in New Guinea and their need for an adequate airfield to help them get supplies into the interior.

MELANCHTHON

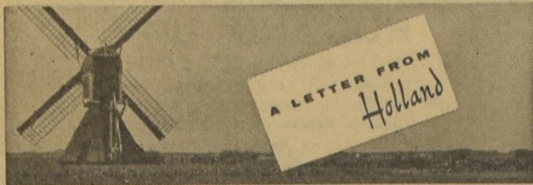
The 400th anniversary of the death of Philip Melanchthon, coworker of Martin Luther, will be marked in 1960 by an international congress of Reformation cholars in Muenster.

Melanchthon was a German scholar and chief author of both the Augsburg Confession and the Apology of the Augsburg Confession, classic expositions of Lutheran doctrine.

About 100 experts from different denominations in the fields of Luther's theology and Reformation history are excepted to attend the congress to discuss Luther-Melanchthon relations.

IMPORT OF BIBLES ALLOWED!

The government of Yugoslavia has slightly relaxed its ban on the importing of Bibles, which has been in effect since September, 1956. It will now allow the Belgrado branch of the British and Foreign Bible Society to import 200 Bibles a month in the form of registered parcels from abroad.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Vandaag zijn we nog in de stemming van de Koninginnedag, die deze week met bizondere vreugde is gevierd. Koningin Juliana werd 50 jaar. Ongetwijfeld was het in haar geest en volgens haar wens, dat er geen grootse huldiging werd georganiseerd ter gelegenheid van dit kroonjaar. Maar helemaal onopgemerkt voorbijgaan mocht het toch niet.

Voor het nationale geschenk, dat aan de koningin op 30 april werd overhandigd, is men pas enkele weken geleden begonnen bijdragen te vragen. Het hoefden geen grote bijdragen te zijn: bijvoorbeeld vijftig cent of een gulden aan postzegels, op een briefkaart geplakt. Nu, heel velen hebben zo'n briefkaartje gestuurd. Voornamelijk in kleine spontane giften, die varieerden van een dubbeltje tot een gulden, is in korte tijd een bedrag van 1 miljoen gulden binnengekomen. Het werd op haar verjaardag aan de vorstin aangeboden. Zij aanvaardde het met blijdschap en zal er, zoals zij het uitdrukte, een bestemming aan geven, waardoor weer anderen in het gehele koninkrijk blij gemaakt zullen worden. Een paar persoonlijke geschenken van het Nederlandse volk kwamen daar dan nog bij: een platina armbandhorloge, met briljanten versierd, en de vernieuwing van de koninklijke werkkamer, o.a. met een handgeknoopt Deventer tapijt.

Verder verliep de verjaardagviering ongeveer als andere jaren. Jammer genoeg was het winters koud op deze laatste dag van april. Een bloemendéfilé trok langs het paleis Soestdijk, door de hele koninklijke familie vanaf het bordes gadegeslagen. Dit défilé staat jaar op jaar op het program, maar men weet er ieder jaar weer andere evenementen aan te verbinden. Dit jaar was het vooral de Surinaamse vrouwengroep, die de aandacht trok. En de ponyclub 'De Paardenvriendjes' uit Best — kleine jongens en kleine meisjes, die hun kleine paardjes kranig bereden, een hartveroverend geheel. Aangezien onze koninklijke familie, zoals bekend, een zwak voor paarden en paardjes heeft, zal deze demonstratie haar beslist veel genoegen hebben gedaan. De ochtend werd besloten met een heel speciale bizonderheid: 55 Nederlandse dames, die allen op 30 april haar vijftigste verjaardag vierden, feliciteerden de jarige. Het werden wederzijdse gelukwensen want de koningin daalde van het bordes af om met al die mede-jubilerenden te praten. 'Wat leuk, allemaal welgefeliciteerd, — we zullen toch maar geen honderd worden, hé?' 'Vijfenzeventig dan', riep een van de dames. 'Goed, en dan zien we elkaar weer', zei H.M. de Koningin.

Laat ik dit zeer beknopte verslag van de Koninginnedagviering besluiten met de dankwoorden van Koningin Juliana voor het nationale geschenk.

"De talrijke goede wensen zullen mij met nieuwe moed bij het begin van mijn tweede eeuwhelft vervullen, ook al hoop ik niet het einde daarvan te beleven.

De leeftijd van 50 jaar is heel aantrekkelijk. Men heeft al die tijd gelegenheid gehad een goede dosis ervaring en levenswijsheid op te doen zoals het onrecht en de andere vreselijke dingen, die onze tijd nog tezien heeft kunnen geven, maar ook de wonderbaarlijk goede en mooie belevenissen.

Aan de andere kant is men met vijftig jaar doorgaans nog geheel fit, geestelijk van zins en fysiek in staat deel te nemen aan het volle veelzijdige leven, zoals God het geeft in al zijn fleur en in al zijn ernst, terwijl er al iets van het milde licht van de levensavond zichtbaar wordt."

Nu moet ik vervolgen met een nationaal gebeuren, waarmee we minder ingenomen zijn. Namelijk de vorming van onze nieuwe regering: de kabinetsformatie, zoals de term luidt. Dat is wel een droevige geschiedenis geworden. Nadat Prof. Beel een paar weken lang als informateur voorbereidend werk had verricht heeft Prof. de Quay drie weken lang ijverig aan de formatie gewerkt. Beiden zijn r.k.; Prof. de Quay de commissaris der koningin in Noord-Brabant, is een man, die zich tot dusver ongeveer niet op politiek terrein had bewogen. Om te beginnen had hij tegen slag doordat een aantal door hem uitgenodigde partijgenoten 'om persoonlijke redenen' voor de eer van een ministerzetel bedankte. Toen er tenslotte voldoende r.k. ministers beschikbaar waren kwamen de moeilijkheden van de andere kant. De Christ. Hist. Unie, de kleinste van de vier samenwerkende partijen, weigerde genoegen te nemen met twee departementen, waarvoor blijkbaar de drie eerder uitgenodigde partijen niet voelden, nl. Landbouw en Volkshuisvesting. Dat betekende dat er opnieuw met ministeries moest worden geschoven. Reeds eerder had Prof. Zijlstra, de antirevolutionaire leider, aangeboden van het hem toegedachte ministerie van Financien te willen afzien als dat de kabinetssamenstelling gemakkelijker zou maken. Prof. de Quay maakte daarvan vlot gebruik. En dat terwijl, zoals algemeen erkend wordt, een bekwamer minister dan Prof. Zijlstra moeilijk te vinden zal zijn. Tenslotte waren het de a.r. candidaat-ministers, die aan de formateur moesten mededelen, dat na de veranderingen en verschuivingen de samenstelling van de ministersploeg te zwak was en geen waarlijk christelijk-sociaal beleid waarborgde. Waarop Prof. de Quay zijn opdracht aan de koningin heeft teruggeven.

Koningin Juliana is nog voor haar verjaardag weer begonnen met het raadplegen van haar adviseurs.

Reeds maandenlang werd er gewacht op het advies van de Nederlandse werkgevers en werknemers, samenwerkende in de Sociaal Economische Raad, over de afschaffing en verlaging van bepaalde subsidies (op de huren en de melk). Deze week is het dan afgekomen. Voor de regeringsvorming, die nog steeds plaats moet hebben, zou dit SER-rapport wel eens een struikelblok te meer kunnen worden, want het behelst o.a. een huurverhoging in 1960 van 25%. De werknemers zouden moeten worden schadeloos gesteld. Hoe? Daarover zijn de groeperingen in de SER het niet eens.

EEN NIEUWE POLDER

De ontginning van de polder Oostelijk Flevoland, met een oppervlakte van 54 200 ha, vindt gestadig voortgang.

Van het drooggelegde nieuwe land werd reeds 8 000 ha ontgonnen; een belangrijk deel hiervan werd bezaaid. De ontginning zal voorlopig worden voortgezet in een tempo van 5 00 ha per jaar.

Van de geprojecteerde vaarten voor de scheepsvaart met een totale lengte van 75 km en de bevaarbare hoofdafvoersloten met een lengte van 30 km werd ruim 80% voltooid. Voorts zullen nog secundaire afvoersloten met een totale lengte van 300 km en kleine sloten met een lengte van 1800 km worden aangelegd. Van het totale wegennet van ongeveer 750 km, kwamen 125 km gereed, waarvan 100 km op de dijken werden aangelegd.

Er zullen, naast het stadje Lelystad, 4 of 5 dorpen in Oostelijk Flevoland komen. De bevolking, die het nieuwe land land zal bewonen, zal circa 19 000 zielen omvatten.

KORT NIEUWS

Het verzoek van twee Nederlandse maatschappijen aan de Duitse rechter om beslag te leggen op tabak van genationaliseerde Nederlandse ondernemingen in Indonesië is door het Landesgericht te Bremen afgewezen; deze tabak was naar Bremen gebracht om daar geveild te worden; de Indonesiërs willen immers voortaan in Bremen 'hun' tabak gaan verhandelen.

Het te Axel gevonden verbrande vrouwenlichaam kon geidentificeerd worden als de 39-jarige gehuwde vrouw uit Mechelen (België). Haar man is gearresteerd als verdacht van de moord en heeft bekend.

Overleden is, 68 jaar oud, T. J. Twijnstra, voorzitter van het Verbond van Nederlandse Werkgevers.

Volgens de commissie Ruimtelijke Ordening van het eiland Rozenburg zullen omstreeks 1980 1 1/4 miljoen mensen langs de Nieuwe Waterweg werkgelegenheid kunnen vinden; tegen die tijd zullen er in dat gebied ruim 400.000 woningen nodig zijn.

Het woningtekort daalde in 1958 met ongeveer 23.000.

De Indonesische regering heeft in het parlement medegedeeld, dat zij de vrijlating van de Nederlander Schmidt betreurt en dat de inmiddels ontslagen procureur-generaal Soeprapto zijn bevoegdheden te buiten is gegaan en er zich geen rekenschap van heeft gegeven, dat Schmidt een vijand van de staat is en een potentieel gevaar voor de staat zal blijven wanneer hij in het buitenland vertoeft.

Op de Waalsdorpervlakte heeft de voorzitter van de "Stichting Oorlogsmonument 1940—1945", Prof. Mr. P. S. Gerbrandy, aan het gemeentebestuur van Den Haag de Bourdonklok overgedragen, bestemd voor de herdenkingsplaats op dit terrein. De klok is geplaatst in een klokkenstoel op een duintop, vlak bij de herdenkingsplaats. Leden van de voormalige Binnenlandse Strijdkrachten luidden de klok na de overdracht.

ANKE

door

FOKA VAN LOON

(34)

KORTE INHOUD: Anke, de vrolijke dochter van de Noord Hollandse dorpssmid Van Dalen logeerde na het behalen van haar Mulo-diploma een poosje bij haar grootouders op een kwekerij, maar ze heeft zojuist bericht gekregen dat haar Moeder ziek is en dat ze thuis moet komen om het huiswerk over te nemen. Als vanzelfsprekend gehoorzaamt Anke en ze ontmoet op de terugreis Harry Millenaar, die direct in stilte verliefd raakt op haar. Hij komt af en toe als reiziger in ijzerwaren in haar huis maar ze beseft niet, dat het hem om haar begonnen is. Het liefst verdiept ze zich in een boek, tot ongenoegen van haar moeder. Zo vindt Harry haar wanneer hij komt om wat meer zekerheid te krijgen. Ze maken samen een boottochtje, maar Anke kan zomaar niet "Ja" zeggen, als Harry haar vraagt . . .

"Dit moet bepaald de akker van een dwaas man zijn," oppert hij en wijst op de brede strook riet en onkruid, dat welig is opgeschoten langs het hele land.

Anke heeft een minder praktische zin. Zij vindt het juist zo mooi die rietpluimen, omstrengeld door hagenwinde en 't blauw van de vogelwikke. Daar achter groeit de witte akkerhoornbloem, zo tierig, alsof ze er expres was gezaaid.

"'t Staat zo prachtig," weerstreeft ze. Haar hand glijdt door het koele water en weet de stengel van een waterlelie te bemachtigen.

"Ja natuurlijk, voor 't gezicht is 't mooi," geeft Harry toe, "maar toch is 't dom van die tuinder, zie je, dit land zou heel wat meer opbrengen, als 't goed onderhouden werd."

Z'n handelsgeest verzet zich tegen zo'n welbewuste verwaarlozing. Maar Anke heeft wel eens een klokje horen luiden, over de oorzaken van dit decadente verschijnsel.

"Vader en Jan zeggen, dat 't veel tuinders zó slecht gaat, dat ze geen arbeiders kunnen betalen om 't land goed te bewerken. Je moet maar geen geld hebben."

Ze weet bij ondervinding, wat 't zeggen wil als de financiën niet toereikend zijn.

"Flink zo!" prijst Harry, "verdedig jij de mensen van je dorp maar. Ik zit er helemaal niet in, al weet ik natuurlijk wel, dat de toestand niet rooskleurig is voor de bouwers, ik praat dus naar dat ik wijs ben."

Hij is blij, dat de oude conversatietoon zoetjes aan weer terugkeert.

Bij "de stoep" vlak naast de kromvergroeide wilg legt hij de boot weer vast, springt er eerst zelf uit en reikt dan Anke zijn hand. Lenig en rank veert ze naast hem op de wal.

"Ik stap nu meteen maar op de motor," zegt hij, 'n beetje timide toch om 't afscheid. "'t Zal wel een hele tijd duren voor we elkaar weer zien!"

"Moet je ze thuis niet eerst gedag zeggen?" vraagt Anke bevreemd.

"Om je de waarheid te zeggen deed ik dat straks al," bekent hij met een slim lachje. "Je moeder verkeert in de mening, dat ik jou zocht, enkel om je even te groeten. Ze denkt mij allang weer ergens in de buurt van Hoorn. We zullen haar maar stilletjes in dat geloof laten, vind je ook niet? Of — als je haar vertellen wilt, dat ik mezelf aangerecommandeerd heb, als toekomstig schoonzoon, mag dat, wat mij betreft! Ik zelf heb geen geheimen voor mijn moeder," voegt hij er eerlijk aan toe.

Anke schudt haar krullebol in sterke afweer.

"Ik kijk wel uit! Moeder zou boos op me zijn, ze mag je zo graag!"

Harry moet ondanks zichzelf lachen om deze naïeve vrees. Zijn hand sluit zich om haar kin en zo dwingt hij haar, hem aan te zien.

"Anke, meisje! Ik ga nu weg! Mag ik terugkomen? Nee, ik bedoel niet over één of twee maanden! Ik zal mezelf een veel langere wachttijd opleggen!"

Anke met haar ernstige vochtige ogen in de zijne, antwoordt simpel alleen dit ene: "'t Is goed."

Dan laat hij haar los en verlaat met grote stappen het erf.

Het meisje blijft waar ze is, en kijkt hem met een "unheimisch" gevoel na. Bij de motor die aan de kant van het huis staat, keert hij zich nog éénmaal om en zwaait een groet. Ze wuift terug en gaat dan langzaam over het bleekveld het huis in, met een verdrietig gezichtje. In de keuken wacht Meikie, ze kronkelt zich van de lach, tranen rollen over haar wangen. Anke, stom verbaasd over zoveel vreugdevertoon — ze is zelf allerminst in een feeststemming — verzoekt koeltjes:

"Stel je niet zo aan! Wat is er aan de hand?"

Meikie laat zich weer op een stoel vallen en motiveert al ginnegappend haar buitengewone vrolijkheid.

"O, meid, ik begier me! Zó lief als Harry met jou deed! Jullie hadden niks geen erg in me, maar ik stond hier al die tijd voor het raam. Heb je nou verkeer met hem? Ik hoopte zó, dat hij je ook nog een zoen zou geve — maar nee hoor — ineens was 't uit! Of deed-ie dat daar net in de boot al?"

Anke is vuurrood geworden, niet alleen van boosheid, maar ook van schrik, want in de deur staat . . . . Moeder!

Meikie ontgaat haar moeders tegenwoordigheid, ze is er vol van dat ze, naar ze meent, Anke en Harry zo fijn gesnapt heeft. Ze wil nog doorgaan met haar plagerijtjes, maar dan komt vrouw van Dalen verder de keuken in.

"Ik hoor Harry daarnet wegrijden," merkt ze niet onvriendelijk op. "Is die zo lang bij jou weest?"

"Ja, hoor Moeke," kraait Meikie, vóór Anke iets in 't midden kan brengen. "Ze het verkeer, onze Anke! Ze stonde met mekaar te vrijen! Ha, ha!"

"Te vrijen?" Anke stuift op. "'t Is niet waar, hoor moeder, ik ben niet met Harry!"

"Kom, kom!" Vrouw van Dalen lacht een listig en toegeeflijk lachje. Anke hoeft er niet om te jokken, moeder is zelf ook jong weest. Hoe zou Meikie anders aan die praatjes komen?

Anke, gans onbedreven in 't vinden van een uitweg, voelt zich reddeloos verloren, er is geen ontkomen aan, ze zal wat ze als een geheim had willen bewaren, moeten prijs geven.

"Harry heb me vraagd, maar ik wou niet, tenminste" — ze hapert. Hoe kan ze haar nuchtere voortvarende moeder, die als een engel der wrake voor haar staat, ooit doen geloven, dat zij in Harry nooit anders dan een vriend heeft gezien?

Vrouw van Dalen, als ze van haar verwarring een weinig is bekomen, lucht haar verontwaardiging in scherpe woorden. "Zo'n steek in de zak. Zo'n nest! Die praat me daar van: "Ik wou niet!" Mag ze vragen, wat Anke zich inbeeldt, dat er om haar komen zal? Een dominee, misschien? Of een burgemeester? Een nette, oppassende jongen als Harry te affronteren door hem een blauwtje te laten lopen! 't Is een schande! Maar ze zal Anke eens wat zeggen! Die drie jaren, daar op de Mulo, die hebben haar zo gemaakt! Ze kan wel hoog in de boom gaan zitten en romannetjes lezen, maar ze blijft met dat al een arme smidsdochter, als ze dat maar begrijpt!" De stem van vrouw van Dalen zet zich hoe langer hoe meer uit en dringt door tot de smederij. Van Dalen laat zuchtende zijn hamer rusten. 't Botert tegenwoordig zo maar niets tussen moeder en de meidjes, vooral met Anke is er veel es wat. Hij zal eens gaan zien wat er nu weer te doen is. Het is niet moeilijk voor hem te raden, tegen wie moeder zich in haar toorn richt. Anke leunt met zo'n betrokken schuldig gezichtje tegen de keukentafel! Meikie bengelt genoeglijk met haar benen heen en weer, ze is op 't aanrecht gewipt. Dit is een geschiedenis zo mooi en echt, als ze nooit vermoed had, mee te zullen maken.

"Mensje, mensje, wind je toch niet zo op; wat is eigenlijk beurd?" valt van Dalen zijn vrouw in de rede.

"Och niks, ons Anke het alleen maar d'r eigen glazen efkes in goold zonder ons er in te kennen! Harry is om d'r weest en de juffrouw heb "nee" zeid. 'k Wil niet loven, dat ze zelf weet, waarom!"

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

DE ONGETROUWDE VROUW

Er is in de laatste jaren nogal wat gesproken en geschreven over de vrouw. 100 jaar geleden was het geen probleem wat ze moest. Ze zat veilig achter horretjes en dikke gordijnen te spinnen. Keizer Augustus wilde alleen toga's dragen door zijn huisgenoten geweven. Een Romein zette als dank en waardering voor zijn vrouw dit grafschrift: "Zij bleef thuis en spon wol".

Zelfs Voetius was in twijfel of een vrouw wel een volwaardig mens was. Was een meisje gekomen op een leeftijd dat ze weinig kans had om nog te trouwen, wel dan ging ze naar een hofje of kwam als tante bij familie in huis. Op uitzonderingen na was er geen andere mogelijkheid.

Het is voor mij onbegrijpelijk dat dit zoveel eeuwen heeft moeten duren en dat het door de uitwassen van de emancipatie moest komen om de vrouw maatschappelijk vrij te maken. Tot Adam **en Eva** heeft God gezegd: "Vervult de aarde en onderwerpt ze". Als we lezen in Spreuken over de voortreffelijke huisvrouw, "Ze koopt een akker en krijgt hem" enz., dan doet ze heel wat anders als achteraf zitten.

Maar met de gelijkstelling is het probleem van de vrouw niet opgelost. Er waren vroeger lang niet zoveel ongetrouwde vrouwen als nu. Meer mannen trouwen niet en na de oorlog is er een groot vrouwenoverschot gekomen. (Niet in Alberta!)

Wanneer een man niet trouwt, komt dat voort uit hem zelf, zijn aanleg en omstandigheden. Voor de vrouw is het anders. Zij heeft het meestal niet gezocht.

Bijna ieder meisje denkt en hoopt dat ze zal trouwen. Wanneer ze dan op een leeftijd komt en ze zich gaat realiseren dat ze misschien wel alleen door 't leven zal moeten dan komt voor haar een moeilijke tijd. Als je je ouders nog hebt die je hulp nodig hebben dan heb je een taak die tijdelijk bevrediging kan geven.

Vaak wordt gezegd dat de ongetrouwden lastig en eigenaardig zijn. Maar dat is toch ook niet haar eigen schuld? Zij moet er ook voor oppassen zich niet aan te stellen door zich gewild jong te kleden of al te critisch te zijn op alles.

Is het niet vaak zo dat ze met anderen ogen wordt bekeken? Sluiten de gezinnen ze niet vaak buiten? Ze vragen liever echtparen op visite, daar kun je tenminste mee praten. Gaan de echtparen wel eens bij hen op visite? Deze klacht hoorde ik wel eens van weduwen: "De vrienden van m'n man zie ik niet meer."

De werkende, zelfstandige vrouw, die maatschappelijk gelijk staat met de man, wil ook zo behandeld worden. Als de getrouwden meer met hen zouden praten over **hun** problemen dan zou er bij de ongetrouwden ook meer openhartigheid zijn; ze zouden dichter bij elkaar leven en ook meer voor elkaar kunnen zijn.

Soms idealiseren de ongetrouwden het huwelijk te veel en zien dan, dat ook de getrouwden hun moeilijkheden hebben.

Het ongetrouwd zijn is ook niet voor ieder meisje gelijk. Er zijn vrouwen die zo opgaan in hun werk en een echte vrolijkheid hebben die weldadig aandoet.

Toen ik in Nw. Guinea was, was daar een zuster, een prima verpleegster, maar die er naar hunkerde om getrouwd te zijn en kinderen te hebben. Toen ze met verlof in Holland was heeft ze zich gemeld bij een huwelijksbureau en is getrouwd. Misschien vonden sommigen dat raar of niet goed maar wat was ik blij, toen ik haar later weer ontmoette, en hoorde dat ze **gelukkig** getrouwd was.

We weten dat het huwelijk onontbeerlijk is voor het volbrengen van Gods heilsplan; de opbouw van de kerk heeft gezinnen nodig. De opvatting van de katholieken, die het huwelijk voor geestelijken en nonnen verbiedt, is fout. Het protestantisme heeft vaak bewezen dat het de getrouwde geestelijke mogelijk was de zorg voor vrouw en kinderen op de achtergrond te plaatsen terwille van het koninkrijk Gods. Paulus had het recht om te trouwen maar legt de nadruk op het feit dat de tijd kort is, op de grote waarde van de arbeid voor de zaak van Christus.

Nu onze eeuw de volle bewustwording der vrouw heeft, wat staan er nu een mogelijkheden voor haar open. We kunnen wel zeggen "voor ieders aanleg is er wat".

Het meest aan te bevelen is het werk waar ze haar vrouwelijke aard in kan leggen. Is Florence Nightingale niet de baanbreekster geweest voor het mooie verpleegsterswerk? De verzorging van zieken en kraamvrouwen is voor de vrouw. Het wijkwerk in de steden! Wat een zegen dat we onze onderwijzeressen hebben! Voor de tehuizen van ouden van dagen is vrouwelijke hulp onmisbaar.

Zeer belangrijk is het vrouwenwerk in de zending. De zendelingen hadden geen toegang tot de kampong als de mannen niet thuis waren. Het zou zeer ongepast zijn zo'n huis binnen te gaan. Waren de mannen thuis, dan bleven de vrouwen achteraf zitten. Doordat vrouwen in het zendingswerk gekomen zijn is het evangelie sneller doorgedrongen.

De moeders hebben de meeste invloed op de kleine kinderen en als moeder het christendom had aangenomen kwam ook bij de kinderen vaak de begeerte om Jezus te dienen.

De vrouwelijke doktoren, wat waren zij tot een steun van de moeders. De vrouwen die al zo ver van hun eigen mannen stonden, ze durfden zich helemaal niet uit te spreken tegen een mannelijke dokter.

De maatschappelijke werkster heeft al veel leed verzacht en hulp geboden in gezinnen die in nood waren. Doordat in de wereld de maatschappij is veranderd, men hoeft niet meer te spinnen, men koopt confectie, kortom het werk voor de huisvrouw is veel verminderd en daardoor de huishoudelijke arbeid voor de ongetrouwden minimum.

In onze gecompliceerde samenleving is er voor de vrouw een grote taak ook op politiek terrein. Dat is haar roeping van vandaag. De christenvrouwen die talent en roeping hebben, hebben met de mannen te strijden voor onze christelijke beginselen.

Ik las "het wezenlijke van de vrouw is, dat zij het zorgend zijn in wereld als taak heeft".

Als een vrouw gestudeerd heeft, ongetrouwd is, zal ze dan niet tot groot nut kunnen zijn in de ministerraad? De meeste beslissingen die daar genomen worden hebben betrekking op het gezin. Zij ziet de dingen weer anders als de man en op deze manier worden de problemen van alle zijden belicht. Het waren eens mannen die zich verbaasden dat Jezus met een vrouw sprak. 't Was een man die zich ergerde toen een vrouw een albasten fles met dure nardis stuk sloeg voor Jezus. Zij zijn door Jezus tot zwijgen gebracht.

Het is de taak der christenen, mannen en vrouwen, hun ogen en oren open te hebben, zodat de vrouwen de talenten die God hun gegeven heeft niet behoeven te begraven maar gebruiken ten dienste van onze naaste, maar bovenal ter ere Gods.

Mrs. Brouwer.

CANADEZEN ETEN DUURDERE MAALTIJDEN

We hebben in Canada een betrekkelijk hoge levensstandaard. Wie het peil van inkomsten en consumptie van tegenwoordig eens vergelijkt met dat van 20 jaar geleden zal zien, dat er een bijna ongelooflijke stijging is geweest.

Terwijl in die periode de prijzen van consumptiegoederen verdubbelden, steeg het beschikbare inkomen tot het viervoudige, van gemiddeld $339 per hoofd tot $1236.

Ook nu nog geeft de Canadees gemiddeld 25 procent van dit inkomen uit aan voeding zoals hij dat ook deed in de vooroorlogse jaren, maar, terwijl zijn inkomen steeg, scheen ook zijn smaak te veranderen. Althans, hij ging over naar meer verscheidenheid en hogere kwaliteit in zijn menu.

Er is een duidelijke overgang merkbaar in het verbruik van voedingsmiddelen naar de duurdere soorten en naar de handige pan-klare preparaten.

Cereals,aardappelen en suiker worden tot de goedkope bronnen van voedingsenergie gerekend en behalve suiker worden ze steeds minder populair. In 1935-39 was het jaarlijks verbruik van graanproducten ongeveer 206 pond per persoon. Twintig jaar later was dit nog slechts 160 pond. Het verbruik van aardappelen daalde in die tijd van 192 pond tot 154 pond.

Het verminderd verbruik van brood en aardappelen heeft ook de boter- en margarineconsumptie doen dalen. In 1955-59 werd per persoon per jaar 28 pond boter en margarine tezamen gebruikt — 2,6 pond minder dan het gemiddeld gebruik van boter alleen in de jaren 1935-39.

MELK, EIEREN EN VLEES

Melk, eieren en vlees zijn de voornaamste eiwitbevattende voedingsmiddelen en worden daarom zeer belangrijk geacht. Terwijl het gebruik van melk en eieren tamelijk stabiel was, bleek er een grote toename te zijn in het vleesverbruik, nl. van 118 pond tot 141 pond, terwijl de consumptie van gevogelte steeg van 18 tot 31 pond.

Fruit en groenten zijn vooral belangrijk vanwege de vitaminen en mineralen die ze bevatten. Ze bevatten ook andere bestanddelen die goedkoper te vinden zijn in de eerdergenoemde voedingsmiddelen. De consumptie van groenten, behalve aardappelen steeg van 78 tot 101 pond. Maar bovenal wordt de hogere levensstandaard aan tafel geillustreerd door de toename van het verbruik van fruit en tomaten van 139 tot 239 pond per persoon per jaar.

PEN PALS MEET AFTER 43 YEARS

As youngsters Ada Gadsby and Birdie Gould, shown in right picture, were inseparable chums in Bedford, England. When their families moved to Canada and the United States their friendship was kept alive by mail.

After 43 years of corresponding they finally met again in Toronto. Ada Gadsby is now Mrs. Shingles of Victoria, B.C., and Birdie Gold is Mrs. Foord, of Toronto.

VERENIGINGSNIEUWS
KINGSTON, ONT.

De Vrouwenvereniging "De Lampen Brandende" te Kingston, Ont. hield op 24 Maart een jaarvergadering. Rev. Kranenburg van Athens, sprak over: "De eenheid van de Kerk" — een lezing waar veel van te leren was. Verder was er een goed gevuld en gevarieerd programma van zang, spel en tableau. Het was een mooie avond met goede opkomst van belangstellenden uit de gemeente. We zijn Gode dankbaar dat we dit jaarfeest zo met elkaar konden vieren. We vergaderen op Dinsdagavond, eens in de veertien dagen en vinden het een rijkdom, samen Gods Woord te bespreken en te onderzoeken.

Donderdag 23 April haden we een gebeurtenis, die door sommigen een "sale", maar door anderen een "bazaar"' of "gezellige avond" genoemd wordt. Hoe men het ook noemen wil, de opbrengst was $381.48, welk bedrag aan de (Chr. Ref.) kerk geschonken wordt.

Oliebollen en appelflappen brachten een goede geur mee. Echter gemengd met die van koffie, thee, soep en croquetten bleek het voor somigen wat zwaar te zijn. Jong en oud nam deel aan verschillende spelen en voor de kleintjes was er een grote grabbelton. De avond werd gehouden in de Winston Churchillschool te Kingston.

Wanneer de medewerksters weer wat van de drukte zijn bekomen, zal er allicht bij de rondvraag wel weer een vraag komen om eens weer iets anders op touw te zetten. Enfin, daar horen jullie later dan wel meer van.

Mrs. J. Dijkstra.

EEN KERK MET WERELD FAAM

Het is te lezen in allerlei artikelen en gedichten: Jezus komt terug! De Kerk over de ganse aarde verspreid, bidt: Kom haastig! Predikanten vestigen Zondag op Zondag de aandacht op de tekenen der tijden; Zijn voetstappen zijn reeds te horen .... Hij komt!

Maar nog is Zijn bevel niet ten volle uitgevoerd, dat de Kerk moet uitgaan tot alle volken; dat het Evangelie gepredikt moet worden aan alle natien. De Kerk kan niet bidden: Kom Haastig, zonder ervoor te werken. De Kerk verlangt, de ganse schepping zucht, de Geest en de Bruid zeggen: Kom, en de Heer verlangt naar die dag. Maar de dag kan niet komen, voordat de Kerk haar opdracht heeft vervuld, alle stammen met de weg der zaligheid bekend te maken.

Dit is het geheim van de Peoples Church te Toronto, een zelfstandige kerk die over de gehele wereld bekendheid geniet als het voorbeeld van zendingsijver. Een onafhankelijke gemeente, die geen enkel financieel of legaal verband heeft het enig ander kerkgenootschap, maar die wordt verteerd van zendingsijver. Zondag aan Zondag wordt daar gebeden en geofferd voor het onderhoud van 335 zendelingen in meer dan 40 zendingsvelden. Elk jaar wordt gedurende een volle maand een "Mission Conference" gehouden, met kerkdiensten op elke avond in de week behalve Zaterdag en drie kerkdiensten per Zondag.

Het is gedurende deze Mission Conference, dat het geld wordt bijeengebracht dat voor dit enorme zendingsprogram nodig is, momenteel ongeveer $300.000 per jaar. Het bijzondere van deze offervaardigheid zit in de wijze, waarop het geld bij elkaar komt; niet in de rijkdom van het publiek dat deze kerk bezoekt.

•

Met het oog op het naderende Pinksterfeest, dat als vanzelf de gedachten van de Kerk richt op de Zendingstaak, hebben wij een interview gehad met Dr. Oswald J. Smith, de stichter van de Peoples Church, een man met internationale faam als predikant, evangelist, schrijver en dichter. Billy Graham zegt van hem:

"Dr. Oswald J. Smith will go down in history as the greatest combination pastor, hymn writer, missionary statesman, and evangelist of our time. No other man has influenced so many people in so many divers ways. His beloved Peoples Church of Toronto has set a pattern for what a successful church and pastor ought to be. His evangelistic campaigns at home and abroad have been among the greatest and most successful in the history of the Christian Church. His missionary zeal and vision has had no equal or even parallel in the 20th century. I have counted it one of the greatest privileges the Lord ever gave me to know this man and to call him "friend". To all of us, who know him and love him we are amazed at his vitality, zeal, and continued strength for the Master, whom he has so faithfully served for over fifty years". (Uit The War Cry, Salvation Army).

Van het platteland

Dat Dr. Smith werkelijk een wereldfiguur is, bleek ons al direct bij de ontmoeting, die we met hem hadden in de church office, 100 Bloor St. E., Toronto. Het was er extra druk, want er is juist weer een Mission Conference aan de gang, maar Dr. Smith was toch vriendelijk genoeg, ons te woord te staan. Wel valt het op, dat hij zijn tijd weet te gebruiken; hij is zeer kort in zijn antwoorden en voor het verstrekken van feitenmateriaal heeft hij geen tijd. Daarvoor gaf hij ons een handvol drukwerk, waaruit we naderhand wel een indruk kregen van de omvang van het werk.

Ons vraaggesprek werd onderbroken door de ontvangst van een telegram uit Ierland over een 'campaign' die Dr. Smith daar houden zal en door een telefoontje van het reisbureau met bericht, dat de kaartjes voor het vliegtuig naar Japan klaar zijn.

"Ja", zegt Dr. Smith, "in het najaar zal ik naar Japan gaan als vertegenwoordiger van Noord Amerika op de 100-jarige zendingsherdinking in Japan". Hij vertelde ons niet, dat hij bij die gelegenheid de hoofdspreker zal zijn. Wel vertelde hij ons, dat hij eerst nog een campagne in Finland zal houden (na die in Ierland).

Dit is heel gewoon in het leven van Dr. Smith. Nadat hij op 16-jarige leeftijd bekeerd werd tijdens een campagne van de wereldevangelist Dr. R. A. Torrey in de Massey Hall te Toronto heeft hij het zendingsvuur nooit verloren. Als 17-jarige bracht hij met levensgevaar het Evangelie aan de Indianen en houthakkers in Noord Ontario; twee jaar later deed hij hetzelfde in het Noorden van British Columbia. Daarna studeerde hij voor predikant, werd in het ambt bevestigd in een Presbyterian kerk maar kon de roeping tot zending niet kwijt worden, ook al bood men hem verschillende malen een aantrekkelijke gemeente aan. Hij is nog steeds trots op het feit, dat hij een "presbyterian minister" is, hoewel hij met zijn vuur en drift in botsing is gekomen met zijn 'superieuren' in de Dale Presbyterian Church, die hij destijds als predikant diende.

Wereld-zendeling

Hij had zo graag zendeling willen worden, maar hij was een bleke, blonde jongen, niet sterk genoeg voor het harde leven. Eens hoorde hij een buurman zeggen: "Hij zal 't wel niet lang meer maken". "Ik was toen 17", zegt Dr. Smith, "en zo werd je dan getroost". Maar de Bijbel zegt: "Wie de Here verwachten, zullen de kracht vernieuwen".

De Here verwachten, dat is precies wat Dr. Smith doet. Hij liet ons zijn kerk zien. Een oude kerk in het hartje van de stad. Prachtige Italiaanse architectuur, maar in een povere staat van onderhoud. Hij maakte er een opmerking over en dat gaf ons de gelegenheid, voorzichtig te informeren, of er dan geen geld was, om het een beetje op te knappen.

"Geld?" zegt Dr. Smith. "Geld genoeg, maar weet je, de Here komt terug en Hij is niet geinteresseerd in prachtige gebouwen. Al ons geld gaat naar de zending, de tijd is zo kort en hoe zullen we anders bidden: Uw Koninkrijk Kome?"

Voor de komst van dat Koninkrijk geeft de Peoples Church niet alleen veel geld, er wordt ook op andere wijze geofferd. Men heeft 335 zendelingen om voor te bidden, en dat wordt niet licht opgevat. Maar ook staat men zijn predikant vaak af in dienst van de zending. Dr. Smith is indertijd afgekeurd voor zendeling, maar langs een volkomen ongewone weg heeft God hem gebruikt, om het Evangelie te verkondigen in 64 landen, tijdens campagnes, die wat minder spectaculair, maar niet minder zegenrijk zijn dan die van Billy Graham. Tweemaal was hij in Nederland met een "Youth For Christ" campagne.

Ook dit is kenmerkend voor Dr. Smith's werk, hij is oecumenisch. Hij preekt in de tent van de Youth For Christ, maar ook op de kansels van Baptist, Methodist en andere kerken. Hij maakt geen aanspraak op de meest zuiver uitgewerkte dogmatiek. Zijn motto is: No Attack! No Defence! (Rom. 12:18). Tijd om met iemand van mening te verschillen over dogmatische kwesties heeft hij niet, maar om niet onduidelijk te zijn heeft de Peoples Church het volgende statement uitgegeven:

> We believe in an unmutilated Bible; salvation through the blood of Christ; entire separation from the world; victory over all known sin through the indwelling Spirit, rugged consecration to sacrifical service; practical faith in the sufficiency of Christ for spiritual, temporal and physical needs; purifying hope of the Lord's return; and a burning missionary zeal for the bringing back of the King through world evangelization.

Faith Promise Offering

Is de Peoples Church een rijke kerk? Sommigen menen dat, maar Dr. Smith ontkent het. Zijn publiek, wat wij ervan gezien hebben, maakt sterk de indruk van "niet vele rijken en niet vele edelen". Dit brenkt ons gesprek op de bijzondere wijze van 'offering'. Men noemt dit bij de Peoples Church een "Faith Promise Offering". Dr. Smith heeft daarvan verteld in een klein geschriftje. "Tien dollar geven, als je 25 op zak hebt, daar is geen 'faith' voor nodig", zegt hij, "daar kan je nuchter verstand het wel klaarspelen. Maar geld geven, dat je nog niet bezit, en waarvan je nog niet weet, hoe het er komen moet, daar komt geloof bij te pas. Hij vertelt, hoe hij dit zelf heeft moeten leren, door telkenjare te ervaren, dat God op buitengewone wijze zorgde, dat het geld er komt, dat de gelovige in gehoorzaamheid heeft beloofd. Hier komt echter het "practisch geloof" zoals Dr. Smith het noemt, in het geding. De gehoorzaamheid bestaat dan hierin, dat de gelovige het te geven bedrag niet verstandelijk vaststelt in verhouding tot zijn inkomen maar in gebed, "wachtend op de Here" zich geheel overgeeft aan de beslissing die de Heilige Geest in hem werkt. Dr. Smith zegt, dat God zulke gebeden op wonderlijke wijze verhoort.

De Faith Promise Offering is dan ook iets geheel anders dan een "pledge", waarvan Dr. Smith niets wil weten. Bij een pledge verbindt men zich in zekere zin tegenover mensen; men kan er voor aangesproken worden. In de faith promise offering verbindt men God aan Zijn beloften: alles wat in het geloof gevraagd wordt zal Hij doen.

Een bedrag van rond 300 duizend dollar wordt jaarlijks voor de zending bijeengebracht door een ledental van rond 3000. Tot deze 3000 leden worden echter gerekend allen die in de laatste drie jaren een bijdrage van tenminste $2.— hebben gegeven. Dit "lidmaatschap" is wat vreemd en past meer bij een vereniging dan bij een kerk, Eigenlijk is de Peoples Church dan ook meer een zendingsorganisatie dan een kerk; doopplechtigheden worden verricht in een nabije Baptist Church. Een slagzin van de Peoples Church is:: "Waarom het Evangelie zovaak te vertellen aan enkelen, zolang er nog zovelen zijn, die het nog niet één keer gehoord hebben."

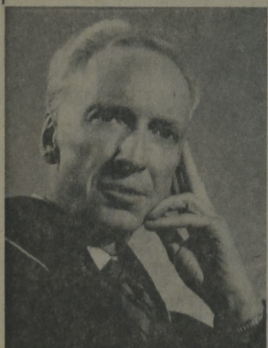
De Geest blaast

Dr. Oswald Smith is thans in zijn 70ste jaar. In Januari ging hij "met emeritaat" om zich nog meer dan voorheen te kunnen wijden aan een "world-wide mission". Zjn jongste zoon Dr. Paul Smith werd in zijn plaats benoemd als officieel predikant van de Peoples Church, maar ook Paul zwerft af en toe de hele wereld over, en dan neemt zijn vader het pastoraat waar. Bovendien is er nog een (onbetaalde) associate-pastor.

De zendelingen worden niet alle rechtstreeks door de Peoples Church uitgezonden. Als regel geeft men de voorkeur aan een bijdrage van een deel van het onderhoud van een zendeling ($1200 per jaar voor een echtpaar). We spraken hierover een zendeling, de jonge Nederlandse immigrant Jan Dekker, die binnenkort met zijn vrouw naar Nieuw Guinea vertrekt. Hij was enthousiast over deze regeling. "Wat we nog meer dan geld nodig hebben", zei hij, "is het gebed van de christenen thuis. We zullen ons straks gedragen weten door het gebed niet alleen van de groep die ons uitzendt, maar ook van de 3000 leden van de Peoples Church, die weten, wat het is, te bidden voor de komst van het Koninkrijk". Mr. Dekker heeft nog steeds nauwe betrekkingen met de Chr. Ref. Church te Hamilton, waarvan hij gedurende enige tijd lid geweest is. Zoals hij straks in Nieuw Guinea zal werken, met de bemoedigende gedachte, dat de Pinkstergeest duizenden doet bidden om de wederkomst, zo werken er tientallen in Afrika, India, China, Zuid Amerika en in vele andere landen, opdat "het blijde nageslacht van de Filistijn, de Tirier en de Moren zullen zeggen, dat ze in Sion geboren zijn".

Ad. Otten

A VISION grips mij heart

Dr. Oswald J. Smith is een schrijver van naam. Hij schreef 25 boeken die in 21 talen verschenen. Verschillende ervan hebben pakkende titels, zoals: *"The Spirit at work"*, *"The Voice of Prophecy"*, *The Battle for Truth"*, *"The Passion for Souls"* en *"The Revival we Need"*. Verder is hij redacteur van *Peoples Magazine*, een keurig verzorgd tijdschrift, waarin rapporten van de zendingsvelden, reisbeschrijvingen enz. voorkomen. Bij zijn gouden jubileum als predikant en het dertig jarig bestaan van de Peoples Church heeft hij in een klein boekje zijn levensbeschrijving gegeven: *"The Peoples Church and its Pastor"*. Hierin vonden wij de volgende kernachtige uitspraken:

— The Supreme Task of the Church is the Evangelization of the World.
— Our aim is to work among peoples, tribes and nations where Christ is not named.
— Our people do not give as the world gives, namely, out of sympathy.
— Once a church catches a missionary vision, its financial problems are solved. Evangelism and Missions will fill any church and care of the finances.
— God says "Owe no man anything". Why then should a church owe money?
— I am restless. My soul is stirred within me. A vision of earth's perishing multitudes grips my heart and sends me forth.
— The dogs bark, but the caravan moves on. The worse the accusations the larger have been the contribution and the crowds.
— The church that does not evangelize will fossilize.
— You cannot take it with you; but you can send it ahead.

FILOSOFEREN IS ZICH VERWONDEREN

"Alles goed en wel", zult U misschien zeggen, "maar met filosofie moet je bij mij niet wezen. Het is al mooi genoeg, dat van een gewoon mens belangstelling gevraagd wordt voor theologie, biologie en allerlei andere soorten 'logica', maar wat moeten we nu met filosofie?"

"Filosoferen", zegt Prof. Van Peursen ergens, "is geen bezigheid van specialisten, maar een karaktertrek van het mens-zijn". Hij doelt daar op het feit, dat de mens een "redelijk wezen" is, dat over het bestaan van zichzelf en andere dingen kan nadenken, in tegenstelling tot andere schepselen, die wel leven, maar zelf niet weten, waarom.

Nu zijn er ook mensen, die zelf niet beseffen, waarom ze bestaan en daarmee zijn we dan al aan de filosofie begonnen. Want het is duidelijk, dat hierover nog wel heel wat te zeggen zou zijn, op allerlei manieren.

Filosofie is inderdaad al zo oud als de mensheid. Wat zijn de Spreuken van Salomo anders dan een reeks filosofische conclusies en stellingen? Misschien was dat wel het eerste boek, dat aanspraak kan maken op de titel "Christelijke filosofie". In elk geval weten we nu ongeveer, waar we het over hebben.

Het is nu wel duidelijk, dat er een hemelsbreed verschil is tussen wereldse filosofie en christelijke filosofie. Er zijn grote filosofen geweest in de geschiedenis, zoals Socrates en Plato, die eeuwenlang hun invloed hebben gehad op de gedachtenwereld. Helaas, hoewel zij vaak schone en positieve gedachten weergaven, misten deze grote mannen bij hun speurtocht naar de oorzaak en reden van het bestaan der dingen een groot licht, het Licht der wereld. En daarom lieten ze ons toch in het donker zitten.

Maar gelukkig hebben de kinderen des lichts zich niet allemaal afzijdig gehouden van de moeilijke filosofie. Ook in onze dagen hebben wij mannen van naam, die in gehoorzaamheid aan Christus de filosofie bestuderen. Velen onzer lezers hebben vorig jaar kunnen luisteren naar redevoeringen die Prof. Dr. H. Dooyeweerd, een Christen-filosoof, in de U.S.A. en Canada heeft gehouden. Hoe bijbels klonk zijn boodschap, vertroostend en verkwikkend. We moeten God danken voor zulke mannen en voor allen, die in hun voetspoor zich beijveren om christelijke filosofie te beoefenen.

Filosofie moge dan een algemeen menselijke trek zijn, toch heeft de een meer aanleg voor deze vermoeiende geestelijke bezigheid dan de ander. Maar liefhebbers der filosofie komen in alle kringen voor. Of men arts is of arbeider, onderwijzer of zakenman, landbouwer of jurist, broodbezorger of predikant — in elke maatschappelijke groep vindt men de filosofisch geinteresseerden. Stellig zullen er ook onder de lezers van Calvinist-Contact velen zijn, die graag iets meer van de christelijke filosofie wilden weten. Daarom verheugt het ons, op deze bladzijde U in aanraking te brengen met enige uitstekende boeken op dit terrein.

★

Allereerst zouden wij willen noemen DENKERS VAN DEZE TIJD, een boekwerk dat in drie delen is uitgegeven bij Uitgeverij T. Wever te Franeker, in opdracht van de Christelijk Nationale Bibliotheek. Bij deze gelegenheid mogen we wel eens de aandacht vestigen op deze bibliotheek, waarin van tijd tot tijd kostelijke werken verschijnen, zoals ook het bekende "De Maatschappij der Toekomst" van Dr. Ir. H. Van Riessen, welk boek ook zeker niet mag ontbreken op de boekenplank van elke christen, die zich voor filosofie interesseerd, hoewel dit boek ook buiten die beperkte kring uiterst belangrijk is. Wie lid wordt van deze Bibliotheek ontvangt belangrijke korting op deze waardevolle boeken.

In Denkers Van Deze Tijd worden de voornaamste filosofen van de moderne tijden besproken in verband met hun betekenis voor het geestelijk leven in onze tijd. De gedachten van Kierkegaard, Nietzsche, Barth, Sartre, Heidegger, Marx en vele anderen worden U op begrijpelijke wijze getoond en uitgelegd door mensen als Dr. S. U. Zuidema, Dr. Ir. H. Van Riessen, Dr. Herman Ridderbos, Dr. G. Brillenburgh Wurth e.a. Het is niet onze taak, en wij zijn daartoe ook niet bevoegd, van deze boeken een filosofische of theologische beschouwing te geven. De namen, zowel van de schrijvers als van de onderwerpen, spreken voor zichzelf. Wie zich voor zoiets totaal niet interesseert, kunnen wij onmogelijk aanraden, dit boekwerk te kopen; hij zou er alleen maar spijt van hebben. Maar ieder, die als Calvinist zijn tijd wil leren verstaan, vindt hier de Calvinistische hulpmidelen daartoe; ze zijn voor hem bestemd en hij zal er veel voldoening in kunnen vinden.

•

Wie nog verder wil gaan, en zich in de filosofie als zodanig verdiepen wil, zal daartoe een veilige gids vinden in het boek dat bij J. H. Kok te Kampen is uitgegeven: "FILOSOFISCHE ORIENTATIE", door Dr. C. A. Van Peursen. Dit is een positief christelijke inleiding in de wijsgerige problematiek voor de gewone man. Dat wil niet zeggen, dat het net zo gemakkelijk leest als een serie-roman, maar wel, dat iedereen met een normaal verstand en een ouderwetse hoeveelheid wilskracht in staat is, dit boek te genieten.

Inplaats van in een Voorwoord geeft Prof. Van Peursen in een Aanhangsel aanwijzingen bij het lezen van dit boek.

Het lezen van een wijsgerig boek vergt altijd wat extra inspanning maar schenkt ok bijzondere voldoening. Het is soms nodig zinnen tweemaal of vaker te lezen of een hele bladzijde nog eens over te lezen, zegt hij. Wie hiervoor de innerlijke rust bezit, zal ontdekken, wat Prof. van Peursen in dit boek zegt: "Filosoferen is zich verwonderen."

Ad. O.

Calvinistische Wijsbegeerte

Prof. Dr. H. Dooyeweerd. **Vernieuwing en Bezinning.** (Bewerkt door mr. J. A. Oosterhoff.) Uitgave J. B. van den Brink & Co., Zutphen. 1959.

Reeds te lang wacht dit boek van de bekende hoogleraar, die het vorig jaar Canada bezocht, op een bespreking. Het bevat de samenvatting van een aantal artikelen, indertijd verschenen in het weekblad Nieuw Nederland, in welke prof. Dooyeweerd de geest van de tijd in het na-oorlogse Nederland, nog doortrokken van totalitaire ideeën, beproefde. Hij zelf zegt daar dit van:

"De wijze, waarop de zgn. doorbraakbeweging meende met de "antithese" in haar betekenis voor het tijdelijk leven te kunnen afrekenen, maakte een hernieuwde bezinning noodzakelijk op de strekking en draagwijdte van de religieuze grondmotieven, die onze Westerse cultuur in haar historische ontwikkeling hebben beheerst."

Uit deze woorden blijkt reeds, dat dit boek voor een goed deel van historisch karakter is, dat het teruggrijpt naar de wortelen van het Westers cultuurleven, te vinden zowel in de Griekse oudheid als in de dagen van de Reformatie, en prof. Dooyeweerd grenst het Calvinistisch, of, wil men, het Schriftuurlijk denken, af zowel tegen het oud-Griekse vorm-inhoud schema als tegen de Rooms-Katholieke tegenstelling van natuur-genade (bovennatuur).

In een drietal hoofdstukken daalt prof. Dooyeweerd tot de diepste gronden van de beheersende motieven van het menselijk denken af, schrijvende over: De Antithese; Reformatie en Accomodatie (aanpassing); en Reformatie en Humanisme. Een vierde hoofdstuk is hieraan toegevoegd, handelend over het in Nederland actuele probleem van de verhouding van bedrijfsgemeenschap en natuurlijke gemeenschap, maar waarin ook enkele zeer belangrijke paragrafen voorkomen over Groen van Prinsterer en de Souvereiniteit in eigen kring.

Het is niet eenvoudig voor mensen, die geen speciale studie hebben gemaakt van de wijsbegeerte, om zich een beeld te vormen van de Calvinistische wijsbegeerte van deze tijd, de Wijsbegeerte der Wetsidee. Ik heb verschillende mensen ontmoet, die verklaarden: deze wetenschap gaat mij te hoog.

Juist voor zulke mensen, die wel diepgaande principiële en wetenschappelijke belangstelling hebben, is dit nieuwe boek van prof. Dooyeweerd zo'n prachtig boek. Want ik ken geen ander van zijn hand, dat op zulk een bevattelijke wijze de gedachten van deze Wijsbegeerte uiteenzet, en van stap tot stap inleidt in de diepste wijsgerige vragen. Dat wil niet zeggen, dat dit boek een eenvoudig of populair boek is; integendeel, het lezen hiervan vereist geduldige inspanning. Maar prof. Dooyeweerd is een goed leermeester, die telkens weer teruggrijpt op wat hij heeft uiteengezet, om dan weer een stap verder te gaan.

En dan komt hij telkens weer terug op het Schriftuurlijk grondmotief der Christelijke religie: schepping, zondeval en verlossing door Christus Jezus in de gemeenschap van de Heilige Geest; een grondmotief, dat zich niet laat combineren met alle mogelijke menselijke wijsheid, en dat integraal en radicaal dient te worden gehandhaafd. Prof. Dooyeweerd toont aan, dat dit grondmotief het leven in al zijn verscheidenheid beheerst.

Ik maakte bij het lezen hier en daar een enkele kanttekening, omdat ik op een enkel punt in elk geval vragen had aan het adres van de auteur, maar het is hier de plaats niet, deze vragen te stellen.

Voor ieder, die wenst te worden ingeleid in genoemde wijsbegeerte in haar betekenis voor deze tijd, een prachtig boek.

L. Praamsma.

Uitvoering Chr. Sportvereniging

NEW WESTMINSTER — Vrijdagavond, 17 April, trad de Chr. Sportvereniging "Sport and Pleasure", voor het eerst publiekelijk op.

Het talrijke publiek heeft een zeer mooie avond gehad, en het hartelijke applaus bewees wel de waardering.

Vanzelf kan niemand top prestaties verwachten van een veren. die plm. 1½ jaar geleden met een kleine groep begon. Zoals op meerdere plaatsen was ook hier de vraag, "Wat kunnen we doen voor goede, gezonde ontspanning voor onze mensen?" Er werd veel gesproken, tot enkele leden van de Young People Society de hand aan de ploeg sloegen, en de mogelijkheid van een sportvereniging overwogen. Bergen werk zijn er door deze pioniers verzet, bijna onoverkomelijke moeilijkheden en teleurstellingen overwonnen. Maar ze hebben doorgezet, Social Welfare recreation committee, alles werd te hulp geroepen. Tot in Oct. 1957 een oprichtings vergadering kon worden gehouden.

En de inspanningen blijken vruchten af te werpen. Begonnen met een kleine groep jongelui, heeft men nu reeds 2 oefenavonden; Dinsdagavond voor kinderen en oudere dames, Vrijdagavond voor dames en heren. En dat er met animo geoefend wordt, bleek wel.

Na de pauze werden we nog vergast op een blijspel: "Pension Zomervreugde", wat de lachspieren danig in beweging bracht. Maar het mooiste is wel, dat we hier een echte christelijke veren. hebben, waar kerkmuren wegvallen en mensen van verschillende kerkformaties gezonde, opvoedende ontspanning vinden. Mr. Stadt sloot deze prachtige avond met dankgebed.

De geschiedenis van de Engelse Bijbel

HET BEGIN

De Engelse Bijbel hebben we te danken aan mensen, die hem uit de grondtekst hebben vertaald onder de grootste moeilijkheden. De vrijheid om hem te lezen danken wij aan velen die deze vrijheid met hun bloed hebben gekocht.

Er was al heel vroeg — in de 4e eeuw — een latijnse vertaling van de Bijbel. Hieronymus (Jerome), die, na veel teleurstellingen, als monnik de wijk nam naar Bethlehem, hield zich bezig met een herziening van de oude vertaling van het Nieuwe Testament, de Itala, en voegde er een vertaling van het Oude Testament aan toe. Zijn latijnse vertaling heet de Vulgata, en wordt de "vader van onze tegenwoordige Bijbel" genoemd. De tijd kwam dat zendelingen het evangelie brachten in Engeland. De Bijbel die ze meebrachten was vanzelfsprekend de latijnse Bijbel.

Het begin van de Engelse Bijbel vinden we in de gedichten van de eerste Angelsaksische dichter, Caedmon († 680), die de verhalen van het Oude en Nieuwe Testament bezong. Een eeuw later heeft Beda, bijgenaamd Venerabilis, de eerbiedwaardige, onvermoeid gearbeid in het klooster te Jarow. Hij vertaalde de Psalmen en gedeelten van het N. T. in het Angelsaksisch, en had juist het Evangelie naar Johannes beëindigd, toen hij stierf in 735. Alfred de Grote vertaalde gedeelten van de boeken van Mozes als basis voor de ordening van zijn koninkrijk.

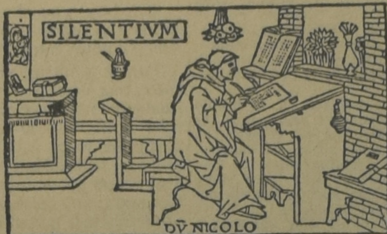
In de veertiende eeuw kwam John Wycliffe zo onder de indruk van de onkunde van het volk dat hij, hoewel hij Hebreeuws noch Grieks kende, toch de Bijbel wilde vertalen, om haar onder het volk te brengen. Daarom vertaalde hij de Vulgata, uit het latijn dus, in het Middel Engels, de volkstaal. Daar de boekdrukkunst nog niet was uitgevonden, zette hij alle studenten aan het werk om zijn vertaling te copieëren. Hij stelde reizende predikers aan, die evenals de zeventig in Jezus' dagen "zonder buidel en zonder male", van stad tot stad gingen om in de volkstaal het Evangelie te verkondigen. En deze zgn. Poor Preachers kregen dan een exemplaar van de Bijbel mee, om hem te verklaren aan rijk en arm.

Deze predikers werden echter vervolgd. Het werd een misdaad geacht indien men in het bezit was van een Bijbel, die door John Wycliffe was vertaald. Toen hij met zijn verklaring klaar was zag hij vele gebreken. Er werd direct gewerkt aan een verbeterde editie. Deze werd echter na zijn dood gereed gemaakt door zijn beste vriend Purey en verscheen tegen het einde van de veertiende eeuw.

TYNDALE'S GELOFTE

De uitvinding van de boekdrukkunst en de opleving van de studie der klassieken hebben veel te maken met de Bijbelvertaling.

Er ontstond een hernieuwde studie van het Grieks dat eeuwenlang was verwaarloosd. En vele geleerden aan de universiteiten in Europa hielden zich weer met deze taal bezig. Dit leidde er toe dat de Nederlander Desiderius Erasmus een Griekse tekst van het Nieuwe Testament in het licht gaf, die beter was dan alle handschriften, die men kende sinds de tijd dat Hieronymus de Vulgata schreef. Dit nieuwe Griekse Testament werd heftig bestreden door de paus, en allen die het met hem eens waren. Eenzelfde lot dat de vertaling

van Wycliffe was te beurt gevallen.

Aan de universiteiten te Oxford en Cambridge vonden heftige tonelen plaats tussen de aanhangers van de paus, en hen, die meer voelden voor de vrije studie van de Bijbel.

Aan de universiteit te Cambridge ontstond er een hevige woordenstrijd tussen een paar priesters en een jonge student, William Tyndale, waarbij een van de priesters opmerkte: we kunnen het beter stellen zonder de wetten van God, dan die van de paus! waarop Tyndale in toorn uitbarstend zei: **Ik verfoei de paus en al zijn wetten, als God mij het leven spaart, dan zal ik er voor zorgen dat de jongens die nu achter de ploeg lopen meer van de Bijbel afweten dan u.**

Door deze gelofte was Tyndale van die tijd af een getekend man.

En zijn leven hing aan een zijden draad.

Hij begreep wel dat hij het Griekse Testament van Erasmus in alle stilte moest vertalen in de gewone Engelse taal en dat hij dat niet kon doen in het graafschap Gloucester waar hij geboren was. Ieder kende hem daar immers.

Daarom ging hij naar Londen.

Op zekere Zondag toen hij in St. Dunstan, Fleetstreet, preekte, kreeg hij een uitnodiging van een manufacturier, Hymphrey Monmouth, om de dag verder bij hem door te brengen.

Tyndale had al spoedig door dat hij deze man kon vertrouwen, en dat hij zijn ideaal: een Bijbel in de taal van het volk, begreep. Monmouth bood hem een huis aan, geld en bescherming, en zo werd het mogelijk dat Tyndale het Griekse Nieuwe Testament vertaalde in het geheim. Toch voelde hij zich niet erg op zijn gemak, de spionnen waren te vrezen. Indien de bisschop van Londen hem te pakken kreeg dan zou hij korte metten maken met hem en met zijn werk, en dan zou het werk van de bijbelvertaling weer een heel eind achterop zijn.

Op een nacht, onder de beschutting van de duisternis, vluchtte Tyndale naar de haven en stak over naar Antwerpen. Hij voelde zich als een balling, maar was in staat zijn arbeid voort te zetten.

Hij was erg bedroefd dat hij zijn vaderland moest verlaten; de leiders van het volk waren immers vijandig tegen Gods Woord. Hij had bemerkt, zo schrijft hij, dat er niet alleen bij de koning in het paleis te Londen, maar in geheel Engeland, geen plaats was om te trachten de Bijbel te vertalen in de taal van het land.

Hij ging van Antwerpen naar Hamburg, en werkte ijverig aan de vertaling. Hoe lang het duurde en hoe ver hij was toen hij naar Keulen ging ,weten we niet. Maar zeker is, dat hij in Keulen een drukker vond, die bereid was, dit Engelse Nieuwe Testament te drukken. Alles ging in het geheim. Allen die bezig waren met het zetten en drukken van dit Engelse Testament moesten volledig zwijgen. Alleen 's nachts kwam Tyndale voor de dag om de drukproeven te corrigeren. Zo bang was hij voor de spionnen van de paus.

En zijn vrees was niet ongegrond.

Een van de zetters had blijkbaar wat te veel gedronken en liet zich in de kroeg ontvallen: "er gebeuren bij ons in de drukkerij dingen die maken dat het Engelse volk binnenkort de ogen zal uitwrijven". Een priester Johannes Cochlaeus, die ook in de herberg was, hoorde hem praten en voegde zich bij de groep. Hij tracteerde op een rondje, en nog eens, tot de letterzetter helemaal dronken was en toen . . . hoorde hij hem uit, en vernam het gehele verhaal van Tyndale's Engelse Nieuwe Testament. Hij ging toen vlug naar het stadsbestuur om een machtiging te verkrijgen om beslag te kunnen leggen op de handschriften van Tyndale. Hij kreeg deze machtiging, doch toen hij bij de drukkerij kwam, was hij te laat.

Er was geen spoor meer te bekennen van Tyndale en zijn werk — hij was gewaarschuwd en was reeds op weg naar Worms, een stad die voor Luther gekozen had, en waar Tyndale veilig was.

Daar kwam, in 1526, het eerste Engelse Nieuwe Testament van de pers, en het was voor William Tyndale een dag van ontzaglijke blijdschap en dankbaarheid toen hij het eerste Engelse Nieuwe Testament triomphantelijk in de hoogte kon houden. Zijn gelofte was reeds ten dele ingelost. Nu nog de verzending naar Engeland. Enkele maanden later werden honderden exemplaren van dit N.T. verzonden naar Antwerpen en vandaar per schip door allerlei kooplui Engeland binnengesmokkeld.

Dit was nodig, want Cochlaeus had de bisschoppen in Engeland gewaarschuwd dat er een Engelse vertaling van het Nieuwe Testament op komst was. Daarom waren ze op hun post, en probeerden te verhinderen dat deze Engelse vertaling Engeland binnenkwam. En u kunt begrijpen hoe woedend ze waren toen ze vernamen dat hier en daar in Engeland het Nieuwe Testament in de Engelse taal verkrijbaar was.

Verstopt in alle mogelijke goederen wisten de kooplui het echter Engeland binnen te smokkelen. Maar . . . de bisschoppen gaven opdracht om alle schepen die Engeland aandeden nauwkeurig te onderzoeken. En de priesters deden te samen met de douane dienst in de havens om exemplaren van het gehate boek op te sporen, en zo zij werden ontdekt, op een hoop te werpen op de kade, om tenslotte al deze kostbare boeken aan het vuur prijs te geven.

Tegen die tijd had Tyndale zijn Nieuwe Testament echter herzien, en nu werd het gedrukt in een kleiner formaat, en was het gemakkelijker om het Engeland binnen te smokkelen. Het was voor de mensen ook gemakkelijker om het te verbergen en in het geheim te lezen.

Voor elk exemplaar dat op de kade van de haven te Londen verbrand werd, kwamen er in Duitsland honderd van de pers.

Tyndale ging door met zijn werk, en was al een heel eind gevorderd met de vertaling van het Oude Testament, toen hij door een spion van de paus in de handen van zijn vijand werd gespeeld. Lang hield men hem bij Brussel gevangen, en behandelde hem wreed, alsof hij een misdadiger was. Tenslotte worgde men hem en verbrandde hem op de brandstapel.

Zijn laatste woorden waren: O Here, open de ogen van de koning van Engeland.

ZIJN WERK GAAT VOORT

Miles Coverdale zette zijn werk voort en vertaalde het Oude Testament verder. In 1553 verscheen de gehele Bijbel in de Engelse taal. Helaas — gedrukt, niet in Engeland maar op het vasteland van Europa, en toch werd deze Bijbel "opgedragen aan de Koning van Engeland".

En God verhoorde het gebed van Tyndale, binnen twee jaar na zijn dood zagen twee uitgaven van de Coverdale Bijbel in Engeland zèlf het licht. Verschillende uitgaven van de Bijbel werden er in de loop van de 16e eeuw verzorgd tot onder de regering van Koning James de Eerste een koninklijke commissie in het leven werd geroepen die de opdracht gaf om een geauthoriseerde vertaling van de gehele Bijbel voor het Engelse in het licht te geven.

KING JAMES VERSION

De koninklijke commissie benoemde twee groepen van geleerden, totaal 47, die hun werk in 1607 begonnen. Toen ze klaar waren met vertalen werd alles nog eens nagegaan met grootste zorg

En alle vertalingen waarover verschil van mening bestond, werden onder de loupe genomen. En die vertaling die de meeste stemmen kreeg werd in de King James Version opgenomen. Het werk was klaar in 1611. Deze vertaling heeft grote invloed uitgeoefend op de Engelse taal en is een monument der Engelse taal geworden, een stuk onvergankelijke literatuur. Zoals de Statenvertaling in Nederland ook de taal heeft gevormd, en een meesterwerk van Nederlandse letterkunde kan worden genoemd.

REVISED VERSION

Tweehonderdvijftig jaar later werd het duidelijk dat, tengevolge van de bestudering van oude en nieuwe handschriften en de ontwikkeling van de studie der oude talen, een herziening van de King James Version nodig was, en de Revised Version was daarvan het resultaat, in 1881. In de nieuwe wereld verscheen de American Standard Version in 1901, een variant van de Revised Version van 1881.

Toch vond men over de gehele linie de vertalingen of liever revisies van 1881-1885 en 1901 niet zo gelukkig, en er werd gevraagd naar een nieuwe vertaling. In 1937 begonnen 32 geleerden met dit geweldige werk. In 1946 verscheen de Revised Standard Version of the New Testament en in 1952 werd het Oude Testament daaraan toegevoegd. De opdracht tot deze nieuwe vertaling werd gegeven door de Division of Christian Education of the National Council of the Churches of Christ in the United States of America. Dat is een mondvol! Het is nu de door velen aanvaarde en veel verbreide Holy Bible, containing the Old and New Testaments, Revised Standard Version, translated from the original tongues being the version set forth A. D. 1611 revised A. D. 1881-1885 and A. D. 1901 compared with the most ancient authorities and revised A. D. 1952.

Maar . . . dit is voor ons niet het einde van de geschiedenis van de Engelse Bijbel. Omdat in onze kring deze Revised Standard Version van 1952 niet wordt aanvaard om gegronde redenen, is in 1959 verschenen de Berkeley Version, een vertaling die zuiverder het oorspronkelijke Woord van God weergeeft dan de Revised Standard Version.

En het laat zich aanzien dat deze Berkeley Version in onze kring als *de* Nieuwe Vertaling haar intrede zal doen.

J. VanHarmelen.

All one body we?

I.

Let me tell you a story.

Once a man lived in a village in South-Western Manitoba close to the forty-ninth parallel. His name was Thomas Shouldice. He was an Irish Orangeman, that means that he was born in the Northern part of Ireland and a Protestant. As you know probably Ireland mainly adheres to the Roman Catholic church, with the exception of the northern part.

In the history of England and Ireland days are known in which the survival of protestantism was at stake. To refresh our memory I'll mention a few of the facts taken from the excellent book of Mr. B. K. Kuiper: The Church in History.

In 1685 Louis XIV in France revoked the Edict of Nantes and a frightful persecution of the protestants in France followed. Thousands of Huguenot families flied to Holland and other countries. In that same year James II became king of England. He also was a Roman Catholic and his ambition was "to bring England back into the fold of the Roman Church". James II en Louis XIV decided to co-operate. Therefore this year 1685 was a very dark year for Protestantism.

But God had a man ready for help. William III of the Netherlands was married with Mary, the daughter of James II of England. Requests from England made William III decide to go to England with an army and in 1688 he drove his father-in-law out of the country. In their thankfulness the English people crowned William III and Mary king and queen of England.

The next year, however, James II tried to regain his throne. With a French army he landed in Ireland and the majority of the population chose his side. But the protestants in the North supported William III and were therefore called "Orangemen". The decisive battle in 1690 brought a splendid victory to William III, who, though wounded, led the soldiers in person and showed great courage and leadership. The cause of protestantism was safe after this.

We of Dutch origine, should be very thankful that one of the beloved house of Orange was chosen by God to safeguard the reformed faith in such dark times.

Now later on in history, in 1895, a lodge, a secret society was organized, which called itself "The Orange Lodge". I don't think that this was in accordance with the ideas of the Dutch Prince, the English King, William III. As many other lodges in those days the Orange-lodge had an anti-roman catholic character. It was part of their tradition to organize a parade on the twelfth of July. Especially in area's where many roman catholics lived, these "walks" often caused disturbances and riots, so that policeforce had to restore order.

With this historic background in mind, you'll be able to follow my story. As I said already Mr. Thomas Shouldike was an Irish Orangeman. At the time the story begins he was in a bad mood. The first of July, Dominion Day, had not been observed very well that year in Canada. It had been raining all day long and none of the traditional festivities had taken place. But the fourth of July on the American Independance Day, it was splendid weather and many of the Canadian people had joined the American setllers in celebrating their national feast of freedom. Even the school had been closed and Mr. Shouldike saw all the flags with stars and stripes on the grounds, where the festival was held, just opposite from his own house with growing indignance. This indignance became a true rage when he saw that also the roman catholic priest, Father O'Flynn was present. Then he was sure "that the Americans and the Catholics were in league against the British". His only comfort was, that he did not discover any Orangeman in the noisy celebration. He concluded: "These ignorant Canadians might forget what they owed to the old flag, but the Orangemen—never."

But Mr. Shouldike also felt that something should be done. Action had to be taken. So he planned an "Orange-walk" for the twelfth of July. There were only two roman catholic families in the area, but he thought that a good Orangewalk would show these people where they should stand. Mr. Shouldike went ahead and the next day he visited all the seven members of the order in the community. It was agreed that the "walk" should take place. The music was wellknown, songs lke "The Protestant Boys" and "Rise, Sons of William, Rise" surely would make the right kind of impression. Then there was also John Barker, who was able to play and to sing a twenty-three verse ballad, of which the first one was:

"When Popery did flourish in
Dear Ireland o'er the sea,
There came a man from Amsterdam
To set ould Ireland free!
To set ould Ireland free, boys,
To set ould Ireland free, —
There came a man from Amsterdam
To set ould Ireland free!

Mr. Thomas Shouldike, however, ran into one severe difficulty. He could not think of a real celebration of the twelfth of July without a speaker, who in ardent words would plead the cause of protestantism and argue against roman catholicism. So he drove nineteen miles on horseback to the nearest town in order to invite a Methodist missionary, who was renowned as an orator, to serve as the guest-speaker. But the missionary said smiling: "Get Father O'Flynn: he'll make you a speech that will do you all good." No wonder that Thomas Shouldike could not speak for minutes. Finally he was able to utter: "But he's a Papist!" The missionary explained to the Orangeman, that he had a very hearty cooperation with the roman catholic Father and that they even visited each other's sick ones. Finally Thomas Shouldike became that angry that he roared at the preacher: "Are you a Protestant at all?"

"Yes I am," the minister said solwly, "and I am something better still; I am a Christian and a Canadian. Are you?"

It is quite understandable that Mr. Shouldike hastily left this parsonage, burning with indignance. Fortunately he was able to get an Anglican minister to do the job.

Finally the great day came, the day for which Mr. Thomas Shouldike now had been waiting with impatience. The celebration was to be held on the same grounds as where the American flags fluttered a little more than a week ago. Of course the leader of the "walk" was the first one to be there. How astonished he was, however, to see that the first wagon who came down the hill was filled with noisy Americans. What was going to happen, he wondered.

"Picnic in these parts, ain't there?" the driver asked.

Thomas was still in a happy mood, because of the nice weather and the great occasion.

"Orange walk and picnic", he replied....

The man did not understand quite the meaning as yet. So he asked: "Is that something like a cake-walk?" Increduously Mr. Shouldike asked in turn: "Did you never hear of Orangemen down your way?" The answer was in the negative. "We have peanut men, and apple women, and banana men, but we have never heard much about orange men", the American stated.

And so it went on. All the people of the community came down to the grounds. They all enjoyed the picnic as one group of settlers. Nobody was familiar with the idea of the Orange-walk and they thought it was just an old custom which should be kept.

The last one to come was Father O'Flynn. Then the group was just ready for the walk. But the drummer didn't play too convincingly any more, for he remembered how Father O'Flynn had visited him every week and brought him the mail when he and his family had been quarantined with smallpox. Somebody even asked the priest if he did not know what an Orange-walk was. Yes, the Father knew what it was and he murmured to himself: "It is an institution of the Evil One to sow discord among brothers."

But the procession was only a short one, as there were only a few members of the lodge. The Yankees felt sorry for that and therefore they joined the group also. Finally everybody was taking part in the procession, even Father O'Flynn. It was the spirit of the West, which brought them together. When the piper paused for a moment, the drummer started: "Onward Christian Soldiers" and all sang:

"We are not divided,
All one body we."

The little priest's face glowed with pleasure. "It is the spirit of the Lord," he whispered to himself.

After the procession the Anglican minister spoke. But he did not give the speech he had prepared. Instead of denominationalism, he spoke of brotherhood; instead of religious intolerance, he spoke of liberty; instead of the Prince of Orange, who crossed the Boyne to give religious freedom to Ireland, he told of the Prince of Peace, who died on the cross to save the souls of men of every nation and kindred and tribe.

Father O'Flynn thanked the brother, who had planned this meeting. He said that "all prejudices of race and creed and doctrine die before the wonderful power of loving service. The West is the home of loving hearts and neighbourly kindness, where "all men's good is each man's care." Then he closed the meeting with "that prayer that comes ever to the lips of men when all prayer seem vain — that prayer that we can fall back on in our sore need: Our Father, who art in heaven . . ."

Two hours later the whole group sat down to supper on the grass. At the head of the table Mr. Thomas Shouldike poured a cup of coffee, saying: "Have some coffee, Father?"

This is the story, I would like to tell. Sorry that it was a bit long. We retain the closing remarks for next week.

R. K.

Dick and John go Overseas

by Rita van Westenbrugge

20

Uncle Peter's story is over. The waiter has been looking at them from time to time, and now he comes closer to ask if there's anything else they want. No — there is not, and moreover — it is getting late. Three tired pedal-pushing boys should be in bed eight-thirty, to be ready for the next leg of their trip tomorrow. "Uncle Peter, is it far from here to Amsterdam? It should not take us all day to get there, should it? What are we going to do next?"

Uncle Peter just smiled. "When you were in Amsterdam with you Dad and uncle Ed you had a day of surprises, remember? Just wait and see what tomorrow will bring. Good night, fellows".

* * * *

"Oh boy, you should have seen these field in May. Thousands and thousands of daffodils and tulips and hyacinths, in every colour you can think of."

Tim is pointing at long stretches of flat land where something has been growing that's yellow and wilted now. Other fields are just bare. There is not much to look at now, but Tim tells of his trip to the flower festival in May: "A parade of two miles long. All the floats made of real flowers. Snowhite and the seven dwarfs, the Sleeping Beauty, and I don't know how many other fairy tales in pictures of flowers. Man, there were so many people that my Dad and I could not find each other back. I pedalled all alone to the Hague, and just when I was home, my Dad came in, all worried because he lost me. Ha, that was a joke."

Uncle Peter leads his little group down nice and quiet roads, away from the main highways. Close to Amsterdam their road runs into a big highway, though. It's the only way to get there. Again, just like the day before, there are special sections of the road only for bikes. That makes it safe. Uncle Peter says: "Too bad I cannot show you the biggest locks in the world. Between Amsterdam and the North Sea is a canal for big Ocean liners, and at the entrance in Ymuiden are locks, big enough to put a liner like the Queen Elizabeth in."

"Why do you need a canal like that? Can't the ships come any other way?" asks Dick. "No, that's the only way for Amsterdam to get any trade like Rotterdam has. You have seen the harbours, haven't you?" Oh yes, think of all the fun they had that day in the sight-seeing boat!

"Can we go there again, uncle Peter? Ride right down to the harbour, and leave the bikes there?" asks John. "You may go there again, but I have a plan. I won't let you ride your bike in this terribly busy city. Not too far from here lives a friend of mine who is willing to take us to the harbour by truck. I wrote to him last week, so he will expect us."

High blocks of apartmen buildings show where the city begins. "Here we turn to the right. Look, my friend is the owner of that small factory over there." Dick knows enough Dutch to read the sign on the front: "Makers of rich and smooth ice cream". That sounds good!

Mr. Dekker is a friendly man. "Hello! Here we have the explorers. You could not arrive at a better time. This truck is just being loaded for the same destination as yours."

The boys look at each other, wondering what he means. Uncle Peter just laughs. Mr. Dekker goes inside, and comes back with about a dozen ice cream bars and some small containers. "Here you are! See what you fellows can do with it when you are waiting." No need to tell them twice!

When the truck is ready to go, four bikes find a place on it, too. Uncle Peter and John climb into the driver's cabin, Tim and Dick go in the back, and away they go. — In one of the harbours a nice, medium-sized white ship is moored just where the truck stops. The driver begins to unload the bikes, and the boys give him a hand. The ice cream in big containers has to go aboard the white boad. Mmmmm-lucky people on that boat, "says Tim.

"How would you like to be one of them?" asks uncle Peter. It will take just about five hours to go across the big Yssel lake. How about it?"

The boys dance and shout, and are ready to run aboard. But uncle Peter has to buy tickets first, and the bikes have to be taken to the special deck.

Finanly, at eleven o'clock a whistly like a mooing cow announces it's time to go. Bye, Amsterdam. It's fun too see you from the waterfront, too. Hurrah, here we go!

(To be continued.)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te St. Thomas, Ont. Rev. J. Verbrugge te Chatham, Ont. Te Wellandport, Ont. Rev. W. Buursma te Munster (Ind.) U.S.A. Te Lacombe, Alta. Rev. J. H. Rubingh te Winnipeg, Man.

Beroepen te Williamsburg, Ont. Ds. H. van der Plaat te Dieren, Ndl.

Beroepen te Rocky Mountain House, Alta. Ds. K. Sierink te Oosternijkerk (Fr.)

Bedankt voor Saskatoon, Sask. Rev. Dr. R. Kooistra te Red Deer.

Voor Williamsburg, Ont. Rev. W. Vander Kolk te Ingersoll, Ont.

Bedankt voor Clinton, Ont. Rev. B. Nederlof te Edmonton, Alta.

Bedankt voor Trenton, Ont. Rev. W. van Dijk te St. Catharines, Ont.

Tweetal te Williamsburg, Ont. Ds. H. van der Plaat te Dieren, Ndl. Rev. H. Numan te Niagara Falls, Ont.

Rev. L. Mulder en gezin van Fort William zijn Maandag 4 Mei vertrokken naar Holland. Hij zal dienst doen als Boord Predikant op de "Waterman" welke 18 Juni vanuit Rotterdam vertrekt.

NETH. REF. CONGREGATION (Geref. Gemeenten)

Beroepen te Bradford, Ont. en St. Catharines, Ont. Ds. A. Vergunst te Rotterdam, C.

REFORMED CHURCH

Beroepen te Drayton, Ont. Rev. J. Hoekstra, die thans in Nederland studeert.

Te Strathroy, Ont. Rev. T. Hoogewaarde (United Church) te Sebright, Ont.

HAMILTON, Ont. — De First Reformed Church alhier is met veel succes begonnen de "Sunday School Service" te houden na de morgendienst, inplaats van een Zondagschoolklas voor kinderen tijdens de morgendienst, zoals bij de meeste Reformed Churches in Canada de gewoonte is. De overgang tot de "American way" had in Hamilton tot gevolg, dat thans 130 kinderen de Zondagsschool bezoeken, benevens 75 volwassenen onder leiding van Rev. J. Bekkering. Ook in andere Canadese Reformed kerken, waar dit is ingevoerd, is de belangstelling sterk toegenomen.

CHR. REF. CHURCH

CLINTON, Ont. — Op Woensdagavond 29 April had de kerkeraad voor de gemeente een afscheidsavond belegd in verband met het vertrek van Rev. en Mrs. Hoytema naar Dunnville. Was het eerst de bedoeling de samenkomst te houden in het auditorium achter de kerk al spoedig bleek dat men genoodzaakt was naar de kerk te verhuizen, welke geheel bezet werd. De leiding voor deze avond berustte bij de scriba Mr. D. Bruinsma. Het was een buitengewoon geslaagde avond. Veel toespraken vulden het programma alsmede samenspraken waarin werd opgevoerd wat er in de zes en een half jaar van het verblijf van Rev. Hoytema zoal gepasseerd was. De humor had een grote plaats, dank zij het feit dat velen een goed geheugen bleken te hebben in het onthouden van bepaalde voorvallen uit het leven van de pastor, en de gave hadden dat nog mooier te maken. Als blijk van waardering voor al het werk verricht en als teken van de zo goede verhouding werd namens de gemeente een grote foto van het kerkgebouw van buiten en van binnen, een schemerlamp, een televisielamp en een lectuur standaard aangeboden. Rev. Hoytema sprak een woord van dank dat God het gaf dat op deze wijze afscheid kon worden genomen.

Zondag 10 Mei werd afscheid genomen in de morgendienst met een prediking over Matth 28:18-20 en in de namiddag over 1 John. 2:28.

Schoolnieuws

BARRIE — Op 30 April werd een School-Vergadering gehouden. De voorzitter liet in zijn openingswoord uitkomen dat er het laatste jaar maar weinig activiteit uitgegaan was van het bestuur maar dat hij nu blij was hedenavond te mogen constateren dat er meer animo was.

Verslagen: De penningmeester deelde mee dat er rond $6000.— in kas was. De secretaris wees er in zijn verslag op dat de tekenen er op wijzen dat het einde nadert, maar de Here zegt dat dit alles zal moeten gebeuren maar nog geen einde betekent. Vervolgingen enz. enz. Wij kunnen reeds opmerken dat de strijd voor en tegen de Christus steeds sterker wordt. In Amerika zijn er reeds Staten waar men de Bijbel weert van de scholen en hier in Canada gaan ook reeds stemmen op in die richting. Daarom te meer hebben wij in het heden te werken, te strijden, te bidden om hier ter plaatse ook een eigen Christelijke school te krijgen waarop onze kinderen van jongsaf aan onderwezen kunnen worden in die dingen die ons heilig zijn.

Het ledental was verdubbeld in een jaar, maar allen zullen toch hard mee moeten werken, willen wij op korte termijn iets bereiken.

De voorzitter kwam met een voorstel om vanaf heden te doen alsof de school er reeds was en daarnaar ook te handelen. Allerlei vragen kwamen naar voren. Hoe stelt het bestuur zich dat voor? Is er reeds grond aangekocht? Wat zal dat kosten? Met hoeveel lokalen zal gestart worden? Enz. enz. En toch — er was in de vergadering saamhorigheid. Men voelde, hier staat wat te gebeuren deze avond. En uit al dat geharrewar van vragen en antwoorden kwam een ander voorstel dat direct ondersteund werd om te besluiten om een som van $10.000 boven de $6000.— die reeds beschikbaar is, bijeen te brengen voor 15 Mei 1960. — Pauze, over dat voorstel moest nagedacht worden en onderling gesproken. Er werd schijnbaar deze avond niet te veel gerekend, er was vertrouwen; na de pauze werd het bovengenoemde voorstel zonder meer aangenomen. Daar stonden wij voor de feiten, hoe moet dat nu? Commissie benoemen, werd er geroepen, die het bestuur helpt om die grootse taak te volbrengen. De voorzitter vraagt vrijwilligers; dat was in een moment klaar, een commissie van acht personen werd opgedragen om leden te winnen plus vrije giften ineens.

Een volgende vraag was van de penningmeester; wie wil er biggen beschikbaar stellen, zoals vorig jaar om die te laten mesten bij enkele farmers. Dat kan eveneens aardig de kas versterken. Spontaan werden er 30 geschonken tegen een prijs van $10.— p. stuk. Het bestuur hoopt wel op betere prijzen bij de aflevering.

Er werden verschillende prijzen genoemd van bouwterreinen die hier en daar nog te koop waren. Sinds Barrie *Stad* geworden is, werd er veel verkocht met scherp verhoogde prijzen. Dus in de stad geen kans, dan aan de rand? Na het een en ander besproken en overwogen te hebben, ontving het bestuur volmacht om te proberen wat mogelijk is. Twee aftredende bestuursleden werden met grote meerderheid herkozen.

Ons nieuw lid Ds. Geuzebroek mocht met dankzegging sluiten, maar voordat hij dit deed bepaalde hij ons even bij Ezra: 8:21 tot en met 23. Dat was treffend. Wij allen gingen voldaan en moedig huiswaarts.

P. S.

BELLEVILLE, Ont. — 16 April j.l. hadden we een jaarvergadering van de Chr. Schoolvereniging; de tweede sinds de oprichting. Alhoewel de opkomst beter had kunnen zijn, mogen we toch zeggen dat het een goede en leerzame avond was. Nadat de waarn. voorz. H. Koomans deze vergadering had geopend volgden de Jaarverslagen. Het bleek dat we thans 63 leden hebben, en dat deze leden tot nu toe $2635.00 hebben bijeengebracht.

In de vacature Ds. Jonker, werd tot bestuurslid gekozen G. Vos, en de aftredende penningmeester W. Hoekstra werd met algemene stemmen herkozen.

Namens de Kerkeraad werd het woord gevoerd door ouderling R. Bouma.

Na de pauze hield Mr. L. Lutgendorf, hoofd van de Chr. School te Trenton, een causerie over "Het Chr. Onderwijs in Canada".

Alleen dan heeft het onderwijs waarde voor het leven als het Woord van God aan onze kinderen wordt verteld en het gehele onderwijs daarop is gericht. De ontwikkeling van het Chr. Onderwijs hier in Canada gaat met rasse schreden vooruit. In korte tijd zijn er nu reeds 14 Christelijke Scholen. Spreker wekt ons op om voor en met onze kinderen te bidden, ook Zondags in onze Kerken. Niet een Zondag overslaan. Bidden en werken. Ziende op het gebod en blind in de toekomst. Laat ons biddend werken en onze God in de Hemel zal het ons doen gelukken. Samen, schouder aan schouder staan, juist door eensgezind optrekken, en allen samen meewerken wordt het spreekwoord bewaarheid "Eendracht maakt macht". Vele vragen werden nog door de spreker op vlotte en afdoende wijze werden beantwoord. Het was een leerzame en bezielende avond.

R. B.

Verdien een boek . . .

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt. Maak gebruik van het gemakkelijke formulier op pagina 10 van dit blad.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

S. P. Akkerman,	Zand en Klei
M. Apperloo,	De laatste tocht
L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
J. Van Doorne,	Het kind Hans
Jo Van Dorp-Ypma,	Domine in Laodicea
M. E. 't Hart	Woningruil
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra,	De kleine Residentie
J. Visser—Roosendaal,	In 't laatste kwartier
Marjorie Buckingham	Broad is the way (Meisjesboek)
P. Terpstra	De einder is te ver
Jo Kalmijn—Spierenburg	Moeder vertelt verder
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.

Voor 2 abonnees:

Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
Ds J. J. Buskes Jr.	De komst van het Koninkrijk (Bijbels Dagboek)
Ds G. Lugtigheid e.a.	Gebonden Schoven (Bijbels Dagboek)
Dr Elsa Pereira d'Oliveira	Hygiëne van de vrouw
Prof. Dr J. Waterink	Brieven aan jonge mensen

Voor 4 abonnees:

Dr W. M. Kuseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
C. Rijnsdorp	Op zoek naar het geheim
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Grateful unto the Giver of all life we announce the birth of our daughter
EVELYN ANN
Mr. and Mrs. Harry Glas.
R.R. # 1, Carrying Place, Ont.

Gode dankbaar geven wij met blijdschap kennis van de geboorte van ons dochtertje en zusje
HENRIETTE - HILDA
Mr. en Mrs. Sjoerd de Jong.
R.R. 2, Chesterville, Ont.
27 April '59.

Verloofd:
ANNIE DE HAAN
en
ROELOF SMEDA
6 Mei 1959.
New Hamburg, Ontario.

Na een hevige ziekte van slechts enkele dagen nam de Heere tot Zich, onze geliefde vrouw en moeder
ELSIEN VANDERLAAN, geb. ZUIDERVEEN,
in de leeftijd van 52 jaar.
Veilig in Jezus armen.
2 Mei 1959.
Wallaceburg, Ontario.
446 Queen Street.
J. Vanderlaan.
Jan.
Retti.
Freerk.
Evert.
en verdere familie.

Voor de tweede maal in enkele weken werden we bedroefd door het overlijden van één onzer leden.
Op 2 Mei nam de Heere tot Zich ons trouw en medelevend lid
Mrs. J. VANDERLAAN.
De Heere sterke haar man en kinderen.
Namens de Vrouwenvereniging "Rondom het Woord" te Wallaceburg, Ont.,
Mrs. H. Dijkhuis, pres.

Wij ontvingen uit Holland het droeve bericht dat op 42-jarige leeftijd na een ernstige ziekte in zijn Heiland is ontslapen onze lieve broer, zwager en oom
ROELOF WESTERHUIS Jr.
G. Lunshof—Westerhuis,
G. Lunshof
en kinderen.
Alberton, Ont.

WELLANDPORT Christian School is in need of a
TEACHER
for grades 3 and 4. Letters to Mr. Henry Zantingh, Smithville, Ont.

HOLLAND MARSH, ONT. Christian School will be in need of
A PRINCIPAL
to teach grades 6, 7 & 8 for the 1959-60 School Term. A house will be available. Please send application to Mr. C. A. Radder, RR # 2, Newmarket, Ont.

The WYOMING Christian School is in need of a
PRINCIPAL
for the schoolterm commencing September 1959.
Please send application to secr. Mrs. O. Deelstra, R.R. 1, Wyoming, Ont.

Op 16 Mei a.s. hopen D.V. onze geliefde ouders en grootouders
SAKE VELDSTRA
en
MARTJE ROZEMA
de dag te herdenken dat zij vóór 45 jaren door de band des huwelijks werden verbonden.
Dat de Here hen nog vele jaren mogen sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Fruitland, Ont.
Group 10, Box 15, R.R. 1.
Gelegenheid tot feliciteren op 18 Mei a.s.

Zo de Here wil mogen wij blij en dankbaar, op Donderdag 21 Mei, de 35-jarige huwelijksverbintenis vieren van onze ouders en grootouders
JOHAN C. VANDERWEES
en
CORNELIA VANDERWEES—VANDERSAR
Namens hun kinderen:
Den Haag:
Jaap - Cilia.
Murillo:
Leen - Sjoukje.
Port Arthur:
Truus - Henk.
Annie - Art.
Joe - Laura.
Kees - Alice.
Rien - Martha.
Gerry.
Wim.
En kleinkinderen.
R.R. # 1, Port Arthur, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
SJ. VAN DER KOOI
en
S. VAN DER KOOI—BRINK
op Zondag 17 Mei de dag te herdenken dat zij 30 jaar geleden in huwelijk werden verbonden.
Dat de Heere hen nog lang voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.
Mr. en Mrs. Steve van der Kooi, Beamsville.
Mrs. en Mrs. Harry de Jong, Newmarket.
Mr. en Mrs. Jack van der Kooi, Brantford.
Mr. en Mrs. Matthijs Verkuyl, Kettleby.
Mr. en Mrs. Dick Miedema, Queensville.
Sandra en John (verloofde).
Joe en Nancy.
Agnes en John (verloofde).
Robert.
John.
En kleinkinderen.
R.R. 4, Bradford, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
R. POORTINGA
en
D. POORTINGA—VAN VOORST
op Zaterdag 16 Mei de dag te herdenken dat ze voor 25 jaar in het huwelijk verbonden zijn.
Dat de Heere hen samen nog vele jaren vor ons wil sparen is de wens van hun dankbare kinderen.
Iepe.
John en Theresa.
Dick.
Jan.
Mossley, R.R. 1, Ont.

Op Zondag 17 Mei hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders
ROMMERT BOOMSMA
en
JANKE BOOMSMA—JONGSMA
te gedenken dat zij vijf en twintig jaar geleden in het huwelijk traden.
Dat God hen nog lang mag sparen voor elkander en ons, is de wens van hun dankbare kinderen:
Nelly en Henry Stolk.
Martin en Helen.
Joanne en Jake Vanderschee.
Clara.
Jane.
Patsy.
En kleinkinderen Jayne en Janette Stolk.
R.R. # 3, Scotland, Ontario.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
JAN KLOOSTERMAN
en
OKJE KLOOSTERMAN—HOEKSTRA
Zondag 17 Mei de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Dat de Heere hen nog vele jaren voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen:
John en Jane - Carolyn Grace.
Aarn.
Jannie en Piet (verloofd).
Sid.
Wayne.
Garry.
Nienke.
R.R. # 2, Thornton, Ontario.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
HENDRIKUS HOGEVEEN
en
JANNETJE HOGEVEEN—HAVERKAMP
op Zaterdag 16 Mei 1959 de dag te herdenken dat zij 25 jaar in het huwelijk zijn verbonden.
Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkander en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.
Montreal:
Nanny en Huib Budding, Michael, Johnny, Ricky.
Ottawa:
Bert en Gerda.
Cor en Jetty (verloofde).
Jane.
Henk.
John.
Rietje.
Henny.
1220 Prescott Highway,
Ottawa, Ont.

Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
J. FLIKKEMA
J. FLIKKEMA—PASTOOR
op Zondag 17 Mei de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen:
Albert - Henny (verloofde)
Piet - Ann - Janet Wilma.
Tena - Henk - Jane Henriette.
Jan.
Dianne - Henk.
Johanna.
Willem.
Meindert.
Grietje.
Frances.
Richarn.
Gelegenheid tot feliciteren op Maandag 18 Mei, 's middags van 4—5 uur in de Paris Hall, Norval.
P.O. Norval, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders
D. A. J. KAMINK
H. G. KAMINK—TOLKAMP
op Zondag 17 Mei de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.
Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun kinderen:
Herman.
Johan.
Bennie.
Dini.
Dirk.
Wim.
R.R. # 2, Consecon, Ontario.
Gelegenheid te feliciteren op Maandag 18 Mei, 's avonds 8 uur in de Bloomfield Town Hall in Bloomfield, Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders
J. TEERTSTRA
en
D. TEERTSTRA—VAN DER HERBERG
Zondag 17 Mei de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Trenton:
Yje en Siety.
Bowmanville:
Thea en Jan.
Frankford:
John en Minnie.
Jack.
Kathleen.
Jimmy.
En kleinkinderen.
R.R. 1, Frankford, Ont.

WANTED:

capable young lady

by importing company in Southern Ontario, for general office work. Requirements: Age 21— 25 years, single, must be able to correspond independently in English, Dutch and French, shorthand and typing.

Letters, stating salary wanted, and previous experience, to be sent under No. 1216, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Op de 18e Mei 1959 hopen onze geliefde ouders en grootouders
CORNELIS POOL
en
GEESKE POOL—DE JONG
D.V. de dag te herdenken, dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk traden.
(Psalm 91)
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Jitske de Jong—Pool.
Halbe de Jong.
Gea en Garry.
Janke Chatillon—Pool.
Thijmen Chatillon.
Ietsje van der Sleen—Pool.
Rutger van der Sleen.
Anneke - Greta - Wiepkje - Jitse en Johanna Pool.
Pembroke, Ont., 219 Belmont Ave.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders
Mr. JAN VAN DER HOEK
en
Mrs. KLAASJE VAN DER HOEK JONGSMA
op Zondag 24 Mei a.s. de dag te gedenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.
Dat de Here hen nog vele jaren mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen:
Ted - Shirley.
Alice - Wim.
George - Audrey (Kathy).
Marion.
Jane.
Bill.

KOOP BIJ ONZE ADVERTEERDERS

---

100 Acre Mixed Farm

Best stenen huis, 6 slaapkamers, kelder, groot genoeg voor 2 gezinnen, cement silo, barn, machineschuur, 30 stuks vee, varkens en prima machinerieën, kleigrond. Vraagprijs $ 25,000.00, met $ 6,500.00 down. Dicht bij Jarvis.
1 ACRE met een mooi 5 kamer huis, $ 1500.— down. Vraagprijs $ 7500.00.
2ACRE, 4 kamer huis. Vraagprijs $ 5,000.00 met $ 1500.00 down.
8 Kamer huis te huur of te koop met groot lot aan 53 Highway. Is zeer geschikt om een FRUIT MARKET te beginnen.
Te huur 7 mijl van Smithville groot huis, van alle gemakken voorzien.
150 ACRE FARM, 18 mijl vanaf Hamilton. Groot huis, 2 schuren, direct te aanvaarden. Vraagprijs $ 12,500.—, downpayment $ 1500.—.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894 of schrijf.

OXFORD COUNTY FARM

175 Acres, 60 years in the same family. Good buildings, 4 bedroom brick house. Owner will accept a responsible party with reasonable down payment.
Fifteen minutes from Ingersoll, Ontario.

ALVIN HUNTER
BROKER
Address Mount Elgin,
Residence Phone Ingersoll.

EERSTE KLAS DAIRY FARM

Nieuwe bungalow met vier slaapkamers, badkamer, basement en heet water verwarming. Dit is een modern huis van alle gemakken voorzien. Nieuw melkhuis met bulk koeler, en zo goed als nieuwe barn met grote silo. Twee andere barns, implement shed, chicken coop, pig-pen, en dubbele garage. 28 Melkkoeien, 9 jonge koeien, 5 kalveren en enige kippen.

De volgende machinerieën zijn in de koop begrepen: Ferguson diesel tractor, baler, complete harvester, disc, harrow, three section harrow, rubber tired wagon, manure spreader, plow, packer, seed-drill (13 rows), 7 ft. mower, side-rake, dump-rake, corn planter, manure loader, elevator, hay loader, blower, orchard sprayer, concrete mixer, grader blade, cross-saw, 2 units milking machine, en diverse andere kleinere gereedschappen.

De farm is gelegen aan een geasfalteerde hoofdweg, niet ver van Chr. Ref. Church en Chr. School. Goed melkcontract. Melkcheque gemiddeld $ 600.00 per maand. Prijs $ 60,000.00. Downpayment $ 13,000.00. Hypotheek beschikbaar tegen 6% rente, en gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

KRAAIJ AND SCHRIEL
Real Estate & Insurance
29½ KING STREET **ST. CATHARINES, ONT.**
Tel. WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563.